

THOREGON

97

PERRY RHODAN

1896

Susan Schwarzová

SOUBOJ TRPASLÍKŮ

Přeložil Jiří Podbrdský

1.

Pondělí, 30..listopad 1289 NGL Byly splněny poslední podmínky. Když Džerrové dostali všechno, po čem toužili, pohasl jejich zájem o Sluneční soustavu, a tedy i o Terru. Dodrželi dohody a postupně propouštěli rukojmí.
.^2.;*^1

Na další úder však nemuseli Pozemšťané čekat dlouho. Než stačily terranské jednotky něco podniknout, zvedl se džerrský hrad do povětří - byla to ve skutečnosti kosmická loď! Aby si Džerrové zajistili volný odchod, proběhla výměna posledních 9000 zajatců až ve chvíli, kdy GOUŠARAN dosahoval dvoutřetinové rychlosti světla.

Zakrátko zmizel v hyperprostoru bez sebebemenšího pětidimenzionálního otřesu.

„Má to znamenat, že nevíme, kam odletěli?“ zeptal se komisař Ligy svobodných Pozemšťanů lokalizační specialistky, když za ním přišla s Jobovou zvěstí.

„Nemůžeme zaměřit ani bod opětovného vynoření,“ pokrčila rameny.

„A co ty lodě? To jsou přece naše vlastní lodě!“

Specialistka zavrtěla hlavou a odpověděla: „Je mi líto, ale vletěly do hyperprostoru spolu s GOUŠARANEM, protože s ním tvořily pevný svaz. Ani je nebylo možné zaměřit. Džerrové musejí vyrábět

nám neznámé pole, které dokáže zneviditelnit nejen hrad, ale i naše loď. Kurzový vektor ukazuje někam na okraj Mléčné dráhy, ale to přirozeně o ničem nesvědčí. Mohou kurz kdykoli změnit, aniž to zjistíme."

„Převezli nás se vši parádou," zavrčel zahořkle komisař LSP. Bylo mu jasné, že Džerrové někde v Mléčné dráze zaútočí znovu. Jenže kdy a kde?

Čistoto Khan se vrátil do své pracovny, aby připravil všechno na přijetí osvobozených zajatců. Bylo třeba se o ty ubožáky náležitě postarat.

Vtom se ohlásil Atlan. Tvrdil, že při vyhodnocování džerrských záznamů narazil na informaci, jež s největší pravděpodobností prozrazuje nejbližší cíl rohatých lupičů.

Když komisař LSP uslyšel jméno ohroženého světa, doslova vyletěl z křesla a zařval; „To snad není pravda! To je přece vyloučené!"

„Jsem si absolutně jistý, že ta informace je pravdivá," trval na svém Arkonidan.

„Nemohu tam přece poslat celou jednu flotilu jen pro pouhé podezření, že Džerrové zaútočí zrovna v tomhle sektoru!" vyhrkl zdráhavě Khan.

„Přesto bys to měl udělat," namítl Atlan.

^ A ->

Čistoto Khan rázoval před psacím stolem sem tam. Ze všeho nejraději by poslal Arkonidana k čertu. Proč *nezůstal na svém 'GILGAMESI a otravuje mě co chvíli ho-logramy? Copak nemám už tak dost starostí?* zuřil v duchu. Politický tlak na vládu i na něj osobně byl obrovský. Kdekdo mu vyčítal, že během džerské krize jednoduše selhal.

Komisař se zastavil a pohlédl nepříčetně na holokrychli> v níž byla vidět Alla

nova hlava a horní část trupu. Arkonidano-va projekce se k němu natáčela, takže si neustále hleděli do očí. Allan na Khana nijak nenaléhal a jediný sval v Jeho obličejí neprozradil, co se odehrává v jeho nitru.

Proč tvrdí lak zatvrzele, že Džerrové přepadnou zcela bezvýznamný svět? Jen proto, že mu to nakukala Bré Tsinga? Žádný člověk se nestaral o vzdálený Zapadákov - proč by měl zajímat zrovna Džerry? Khan by byl rád ukončil spojení, bylo mu ale jasné, že Arkonidan se nedá jen tak odbýt-

Na komisaře toho bylo příliš najednou, i když navenek se tvářil stále autoritativně. Rohatci nebyli invazori v klasickém-slova smyslu; byli to spíš krutí lupiči a piráti, kteří přepadli nějaký svět, vyplenili ho a odtáhli zase pryč. Jenže jaká v tom byla útěcha. Cena za to, že se uvolili odletět, byla hodně vysoká - stála Pozemšťany příliš mnoho životů. A teď Ještě přišli o takovou spoustu lodí!

Cistolo Khan musel ten den oželeť 58 drahocenných plavidel třídy NOVA. Byl nucen přenechat je nepříteli výměnou za půl milionu rukojmích držených v Hradu. Zůstal mu jen PAPERMOON, jeho vlajková loď, kterou mu také Fellokk „velkoryse" ponechal. Stejně „velkoryse" propustil bez dalších nároků milion zajatců, které věznil na Zemi.

Komisař LSP byl nakonec rád, že si vymohl demontáž zbraňových systémů z předávaných plavidel. Při té příležitosti uložil speciálním agentům, aby na palubách nastražili určité léčky... Alespoň měl pocit, že neprohrál úplně.

Konečně se dostali zajatci na svobodu. Cistolo Khan měl co dělat, aby si zachoval tvář, když uviděl ze své pozorovatelný první muže a ženy. Většina z nich byla ve zbědovaném stavu a bylo jasné, že zakrátko bude plně vytižena kapacita všech medicenter.

Naštěstí se i mezi posledními propuštěnými rukojmími objevila také Paola Dašmaganová. Byla na tom kupodivu docela dobře. Taká se osobně postaral, aby prominentní zajatkyně měla všechno pohodlí...

A do toho všeho si přijde Atlan se svou prazvláštní zprávou! .

<• A ^

„Siga!“ zvolal komisař LSP a zavrtěl hlavou. „Moc mě to mrzí, Allane. Prostě to nechápu. Nemohu ti pomoci. Teď mě omluv, prosím, já...”

„Cistolo, je naléhavě třeba něco podniknout!“ zapřísahal ho Arkonidan. „Najednou se točí všechno jenom kolem Siganců,“ zamumlal Khan. „Nejdřív se o nich tvrdí, že jsou nezvěstní, a teď... Allane, vždyť na okraji galaxie je spousta výhodnějších cílů. Plophos, Vega...”

„To Je mi známo,“ přerušil ho důrazně Arkonidan. „Potvrzují to i naše palubní syntrony na GILGAMESI.“

„A zmínily se jednou Jedenkrát o planetě jménem Siga?“

„Ano, přesně tam Džerrové míří,“ nenechal se vyvést z bohorovného klidu Atlan.

Siganci, příslušníci národa považovaného celá desetiletí za nezvěstný, prokázali své schopnosti a nesmírnou odvahu při zřizování předmostí GOUŠARANU a Ter-ranci jím vděčili za velmi cenné informace o Džerrech. A nyní že by se ti zloduchové chystali napadnout právě jejich svět?

„Potřebuji víc důkazů,“ prohlásil neústupně Khan. „Pokud mi je můžeš vůbec poskytnout. Kdo vlastně provedl tuhle analýzu?“

„Bré Tsinga,“ odpověděl chladně Arkonidan. „Ale, to ty už asi víš, že? Je to občanka Ligy, žádná Camelotanka. Patří tedy

k vám, nikoli k nám. Možná by sis měl sám poslechnout její názor.“

Čistoto Khan sebou lehce trhl. Věděl, že psycholožka mezitím dorazila na palubu GILGAMEŠE, protože Ji Nonggo Genhered poprosil, aby ho nechala o samotě. Krátce nato požádala mladá Sabiňanka o přeložení na GILGAMEŠ.

Liga jí to povolila, i když ne zase tak nezištně. Co kdyby Bré Tsinga vypátrala něco víc o Camelotu a tajemném GILGAMESI?

Od chvíle, kdy se Sabiňanka dostala na loď, s ní neměl Cistolo Khan příležitost promluvit.

Vtom se kosmopsycholožka objevila v druhé holokrychli. Zdržovala se ve vědeckém oddělení centrálního modulu MERLIN. Vedle ní stáli na konzole maličcí zelení Siganci Domino Ross, Rosa Borghanová a Arno Wosken. „Doufala jsem, že tě Atlan dokáže přesvědčit,“ řekla Khanovi místo pozdravu.

„Čím by mě asi přesvědčil?“ vyštěkl komisař LSP. „Jak jste přišli zrovna na Sigu?“

„Nejen z ukořistěných dat víme, že Džerrové si rádi poslouží cizí technikou. Díky Dominu Rossovi a ostatním Sigancům je nám dále známo, že techniku mají na starosti výhradně Footové, kteří prakticky nepřesahují výšku pětadvaceti centimetrů.“

„Což nás také dovedlo k našemu objevu,“ poznamenal Domino Ross, velitel operace v džerrském hradě. „Prostě jsme nepočítali s tím, že právě Džerrům se budou starat o technické záležitosti společníci jen o málo větší, než jsme my.“

Nepatrná základna Siganců naštěstí nebyla objevena a tak se jim podařilo na poslední chvíli uniknout. Poetové se zprvu šikovně vydávali za „otroky“ Džerrů a snažili se ze Siganců vytáhnout informace. Přímo je uchvátila mikrotechnika drobných bytostí.

„To všechno už vím," zavrčel Cistolo Khan netrpělivě.

„Ale rozhodující je přece, jakému svatému vytržení propadli Footové, když spatřili siganskou mikrotechniku," namítla Bré Tsinga. „Otevřela by jim netušené možnosti. Udělají všechno pro to, aby se jí zmocnili- Protože se Dominu Rossovi a jeho dvěma druhům podařilo uniknout, budou určitě naléhat na Fellokka, aby zamířil na Sigu-"

„Příslušné souřadnice mají už dávno, i se všemi daty, které z nás vylákali," vmísil se do hovoru opět Domino Ross. „Sklady na Slze jsou přirozeně už dávno prázdné - což oni nemohou tušit. Pro nás je ale hlavní, že multifunkční automatizovaná továrna ČADO na kosmodromu Sever je stále ještě v pohotovostním režimu. Ne-demontovali jsme ji tehdy a nevypnuli úplně, protože byla zcela nová. Nemusím snad říkat, co by to znamenalo, kdyby padla do rukou Footům."

„Domníváš se tedy, že zvědavost Footů převáží kořistnickou lačnost Džerrů?" zeptal se Sigance Khan pochybovačně.

„Přirozeně se nespolehneme jen na domněnku," odpálila psycholožka komisařovu poznámku. „Zadali jsme všechna data do kontrapočítače MERLINA. Samozřejmě jsme je jím prohnali několikrát a vzali jsme v úvahu různé alternativy. Přesto nám čím dál jasněji vycházela Siga jako... jako vítěz, když to mám tak cynicky vyjádřit."

„Žádný zdejší syntron po svých analýzách neuvede Sigu ani na posledním místě seznamu!" vykřikl Khan. „Ta planeta nevykazuje ani zlomky hodnot, které jsou třeba na Olympu nebo Plophosu!"

„Právě proto je kontrapočítač součástí naší syntronické sestavy," poznamenal Atlan. „A ten právě počítá s nelogickými hledisky a často dochází k výsledkům... Ale proč ti to vlastně povídám? Sám jsem se přesvědčil o Bréině postupu a výsledky

jsou tak průkazné, že beze zbytku rozptýlily všechny moje pochyby."

„Šlechtí tě, že tak věříš ve vaši vynikající techniku," odpověděl Čistoto Khan sarkasticky. „Tato sestava je ale určena pro situace, v kterých běžný propočet nepřinese žádné návrhy na řešení. A teď máme přece spoustu variant."

„Nesmíme ale zapomínat na nepravděpodobnosti."

„No dobrá. Vyjděme tedy z toho, že vás kontrapočítač dokonce logicky zdůvodní výběr na základě vložených dat. Jak vysoká je pravděpodobnost ve srovnání s jinými systémy, které vychrlily zdejší syntrony? Jedno procento? Pět? Nebo dokonce deset? To mi ale nestačí."

Komisař LSP si podepřel rukou bradu a přemýšlel. Planeta velká jako Země, ale vlastně zcela nenápadná, kroužící kotem zeleného slunce jménem Gladorova hvězda a je vzdálená 10 251 světelných let od Sluneční soustavy. Osířela před několika desetiletími- Jistě, je to odsud, co by kamenem dohodil...

Khan zavrtěl opět hlavou a prohlásil: „Pořád ještě jste mě nepřesvědčili. Je mi líto. Žádám nezvratné důkazy. Nemohu přece vyhnat do vesmíru celou flotilu kvůli pouhému podezření. Uvažte, prosím, že Džerrové jsou teď nesmírně silní díky našim lodím. A nelze podceňovat ani GOUŠARAN."

Atlan se zamračil a řekl: „Já vím. Poměr sil ale nemusí zůstat bezpodmínečně stejný."

„Jestli jsi si toho nevšiml, tak jsme právě utržili citelnou porážku, Allane," vykřikl komisař LSP a pozvedl paže. „Siga je neobydlená. Vážně ode mě očekáváš, že budu kvůli ní tolik riskovat?"

„Bylo by to od tebe správné rozhodnutí. Nicméně chápu tvé výhrady."

„Myslím, že Džerrové nedají na názor Footů. Po tom všem, co o rohatcích víme,

lze předpokládat, že budou postupovat jako doposud: Napadnou nějakou soustavu, vezmou rukojmí, vymáčknu z místního obyvatelstva výpalné a odtáhnou o dům dál- Proč by se na tom mělo něco měnit? S námi také zatočili - a ukořistili spoustu techniky, i když ne zrovna zbraně. Poetové ale dovedou udělat hodně z toho, co se jim dostalo do rukou."

"S tím se nespokojí. Jsou to takřkajíc rození technici."

Čistoto Khan opět pozvedl paže a zatvářil se lítostivě. „Nedovedu si představit, že bych schválil misi na tak bezvýznamnou planetu, Allane," prohlásil smutně. „Musíte si pomoci sami. Jestli chceš, vydám GILGAMEŠÍ oficiální povolení odletět k Size - koneckonců patří stejně jako předtím k teritoriu Ligy svobodných Pozemšťanů. Já se soustředím na nejpravděpodobnější cíle a uvedu do pohotovosti loďstvo, která u nich máme. Víc udělat nemohu."

"Chápu." Atlan letmo pokývl hlavou a odpojil se.

2.

GILGAMEŠ

Bré Tsinga nijak netajila své zklamání, když se k ní dostavili Atlan a Černot Květina a oznámili jí, že neuspěli.

"Vypadá to, jako kdybych byl jediný, kdo s vámi souhlasí," spustil interpret kontrapočítače na MERLINU, který se nejlépe vyznal v centrálním počítači GJLGA-MESE.

Také Atlan se tvářil poněkud zkroušené.

Než se předtím spojil s Cistolem Khanem, radil se s předními členy posádky. Všichni se shodli na tom, že si Džerrové zřejmě vyberou výhodnější cíl. Navíc neměli chuť nasadit moduly a pomocné čluny GILGAMEŠE proti mocnému

GOUŠARANU. I když loď třídy NOVA už nebyly vybaveny terranskými útočnými zbraňovými systémy, bylo možné je využít k obraně, protože byly schopny vytvářet vrstvené ochranné štíty. Obalily by jimi Hrad tak, že by se nedal napadnout. Kromě toho Džerrové jistě už namontovali do terranských lodí vlastní zbraňové systémy, které byly možná dokonce už i funkční.

Tyto argumenty musel Arkonidan uznat. Přesto doufal, že s Khanovou podporou dokáže Džerry zastavit. Bylo o nich známo, že nemyslí na nic jiného, než Jak vytržít ze všeho co nejvíc, a určitě by se zalekli příliš velké námahy. Možná by se jim dalo nějak zasolit a ukázat jim, že tentokrát to tak snadno nepůjde. Už proto, že na Size se nemohou zmocnit žádných rukojmí.

Avšak ani Camelot'ané, ani komisař LSP nebyli ochotni hrát vabank. Na straně Siganců byl jen Gernot Květina. Věřil svému kontrapočítači, bohužel ale neměl žádné jiné, lepší argumenty, aby dokázal přesvědčit ostatní.

"Opravdu jsem si myslel, že se nám to podaří," přiznal se Atlan. Právě si nalil z automatu kávu. Chvilku přemýšlel, zda si má do ní přidat panáka vurguzzu, ale pak zavrtěl hlavou. Sedl si opět do křesla a zavrčel: „Takže nemáme vůbec žádnou podporu. Nemohu odletět ani s RIKEM, absolutně nás přehlasovali. A nutit ostatní přece nemohu. Camelot přece není žádná diktatura nositelů buněčných aktivátorů, i když by to mnozí v Mléčné dráze takto velmi rádi viděli. Dokonce i Homer G. Adams má jiný názor než my."

"Proč nám nevěří?" zafrkala nespokojeně Bré Tsinga. Přecházela sem tam jako tygřice v kleci. Byla příliš rozčilená, než aby dokázala sedět. „Přece Jsme jim podali všechny důkazy. Znají ukořistěné záznamy! Po všech výpočtech a analýzách,

po tom, co znám z vlastní zkušenosti... jen málokdy jsem byla tak přesvědčená o tom, že mám pravdu, jako teď!"

„Já ti věřím," připustil Allan. „Jinak bych se o to tolik nebil."

„To mě těší," řekla a poněkud skepticky se usmála. „Alespoň někdo."

„Já ti také věřím," ujistil psychologku bodře Gernot Květina.

„Tedy upřímně řečeno Je to takhle možná dobře," ozval se v pozadí syntronicky zesílený hlas Domina Rosse. Na Sigance byl se svými 11,21 centimetry výšky učiněný obr. Měl široká ramena, atletickou postavu a hranatý obličej s viditelnou tmavou jizvou táhnoucí se od levé strany čela až k ústnímu koutku. Černé vlasy mu sahaly na hrud' a měl Je spletené do copů.

Bylo na něm na první pohled vidět, že je jako stvořený k riskantním operacím a neustále hledá nové výzvy. Svým zjevem nesmírně imponoval Sigankám a také mu to dělalo patřičné dobře.

„Co tím myslíš?" zeptal se ho Atlan. „Co na tom bude dobrého, když necháme Džerry, aby vyplenili Sigu?"

„Tak daleko to dojít nenecháme, ale oni si toho všimnou, až bude pozdě." prohlásil Domino Ross neohroženě. „Zbavíme se tak problému a nepřipustíme, aby přepadli další planetu."

Bré to zaujalo a z obličeje Jí vymizel poraženecký výraz.

„Tak spust'," vyzval Arkonidan Sigance.

„Jedno je jisté. Musíme jednat neprodleně," začal Domino Ross. „Když nemůžete podniknout nic vy velcí, musejí si svůj svět ochránit malí Siganci sami."

Posledních 327 přeživších drobounkých bytostí se vystěhovalo v roce 1255 NGL, na Camelot. Protože v té době ještě oficiálně nebylo známo místo pobytu nositelů buněčných aktivátorů a ani se nevědělo, že se jmenuje Camelot, celá galaxie si o SÍ-

gancích myslela, že se ztratili kdovíkam nebo byli vyhlazeni. Národ trpaslíků vzešlý z terranských kolonistů jako by se vypařil. Na scéně se - i když velmi zřídka - objevovali pouze „velcí bratři" Siganců -Algustani.

O to větší proto bylo Khanovo překvapení, když se dozvěděl, že Siganci se usadili na Camelotu.

„Proto by měli všichni Siganci, kteří jsou k dispozici, urychleně odletět na Sigu. Tam nastražíme Footům past. Footové, to je totiž to nejslabší místo Džerrů"

„Achillova pata," upřesnil Atlan. „Omezení Džerrové se bez nich neobejdou."

Podle toho, co jim sdělili Siganci, Galaktikové usuzovali; že Footové a Džerrové spolu žijí v jakési symbióze. Džerrové Footy živí a chrání a za to jim Footové pomáhají s veškerou technikou.

Domino Ross se vítězoslavně zasmál a řekl: „Naše miniaturní stavby mohou prozkoumat jen drobní a technicky nadaní Footové. Připravíme jim pořádně horké uvítání - a pak ať si nás Džerrové vydírají! Dají nám jednou provždy pokoj!"

„To není zrovna Jemnocitné," přihlásila se o slovo energicky Bré Tsinga. Když na sobě ucítila užaslé, rozpačité pohledy ostatních, spokojeně se zašklebila a dodala: „Takhle se mi líbíte."

„No já... Obávám se, že dalším vyjednáváním toho u Džerrů mnoho nedosáhneme," namítl zajíkově Siganec, zjevně vyvedený zmíry. „Koneckonců by to byla možnost, jak vyřídit celou tu záležitost pokud možno bez krveprolití. Rukojmí a násilí, to jsou jediná slova, kterým Džerrové rozumějí. Určitě skočí na takovou návnadu."

„Myslím, že máš pravdu," přisvědčil Atlan. „Podle toho, co o nich víme, řídí se vždy stejnými zásadami. Dodržují také dohody, aby mohli nerušeně vykonávat svoje řemeslo. Budu rád, pokud se doká-

žeme vyhnout otevřenému boji. Nelíbí se mi ovšem vaše role, Domino."

"Proč ne?"

"Je to velmi nebezpečné a šance jsou při nejlepším padesát na padesát. Když odletíte na Sigu, budete dokázáni úplně sami na sebe. Nemůžu vám poskytnout ochranný doprovod, protože by Džerrové okamžitě zvěřili, že něco nehraje. Znamená to, že Footové drží v ruce všechny důležité karty..."

"...jenže my máme Žolíky," skočil Arkonidanovi do řeči Ross. „Jsem si vědom všech rizik, Allane. My to ale zvládneme sami. Koneckonců budeme hrát na domácím hřišti. Když všechno včas připravíme, budou to mít Footové hodně těžké. A vlastně ani nepočítají s tím, že tam budeme. Vědí přece od nás, že Siga je pustá."

Arkonidan chvíli přemýšlel. Rosa Borghanová a Arno Wosken, kteří se po celou dobu drželi zpátky, mu doslova viseli na rtech. „Tak dobrá," souhlasil konečně. „Jinou alternativu beztak nevidím. Žádám vás ale, abyste na tuhle akci vybrali jen dobrovolníky. Nesmí se jí ovšem zúčastnit nikdo, komu je pod dvaatřicet a nad dvě stě." Vstal a dodal: „Nesmíme ztrácet čas. RIGO se připraví na odlet. Odpoutá se od GILGAMEŠE přesně za hodinu."

^ A ^

"Tak těžké to zase nebylo," řekl Domino Ross oběma svým druhům na cestě k transmiteru.

"Já bych se neradovala předčasně," namítla Rosa Borghanová. „Co když se přece jen mýlíme?"

"Nebo co když přiletíme pozdě?" sýčkoval Arno Wosken.

Domino se zastavil a zvolal vztek: „Co je to s váma? Nejdřív jste do toho celí žhaví a já si kvůli vám honím triko, co můžu, i když to nesnáším, a pak vedete takovýhle nemožný kec!"

"Mám prostě divný pocit," zamumlal Arno. „A šťve mě, že jsme naletěli Footům. Neměli jsme je na sebe zbytečně upozorňovat."

To nemusel Dominu Rossovi připomínat. Sám věděl, že se dopustil obrovské chyby, nic na tom ale už nešlo změnit. Museli se ze všeho vybárat sami. Siganec rovněž toužil po tom, aby přece jen zdárně dokončili operaci v džersském hradě. Jejich základnu protivník sice neobjevil, ale přišli o ukořistěná data, která se z valné Části smazala při přehrávání, a také o prominentního zajatce serofa Čocha.

Nikdo Sigancům nic nevyčítal; naopak byli pochváleni za udatnost a horlivou snahu. Přesto v nich zůstala hořká pachout' vlastního selhání. A právě té se potřeboval Domino Ross zbavit.

Sigance by bylo ani ve snu nenapadlo, že sem někdy do galaxie zavane stejné technicky skvěle nadaný národ trpaslíků, kteří je navíc dokážou vodit za nos jako začátečníky. A nyní se měli ještě ke všemu bránit vetřelcům sami...

„Všechno vyjde, uvidíte. Tím se zbavíme Džerrů a stanou se z nás národní hrdinové," chlácholil své druhy Domino Ross.

„A David Golgar už nebude muset přiznávat barvu, že?" dodala škodolibě Rosa Borghanová.

David Golgar byl samozvaný „hrdina", který svého času zachránil Atlanovi život. V červnu vyrazit se skupinou dobrovolníků na Myslery. Dodnes neměli zprávy o Ennoxech; kromě toho nebyla vyřešena záhadná projekce galaxie NGC 7793 v Mléčné dráze. Na Camelotu netrpělivě čekali na návrat expedice.

„O Sigancích se bude zase mluvit všude, ačkoli už nás všichni prohlásili za mrtvé," prohlásil spokojeně Arno Wosken. „Když Jsme úspěšně zřídili základnu v džersském hradě- ukázali jsme Cislolu Khanovi jasně, co dovedeme, a až zachrá-

níme nás svět, můžou si velcí strčit za klobouk tu svou blahosklonnost."

„Nehoň si triko a neházej to na všechny," mírně Rosa svého druha. „Hodně velkých nás bere vážně a Atlan nás osobně doprovodí na Camelot, a pak možná i na Sigu. Stará se o nás jako o vlastní, tak se k němu chovej zdvořile."

„Vždyť já Jsem zdvořilost sama!" vypěnil Arno.

RICO byl připraven ke startu, když tri Siganci konečně dorazili na palubu, a vzápětí se vydal na Camelot - bývalý svět svobodných obchodníků jménem Phoenix ve hvězdokupě M 30. Museli letět oklikou, aby se nikdo nedozvěděl polohu Cameto-tu, kterou znalo jen několik málo zasvěcených.

3.

Džerrové

„Cušerechu!" zařval také. „Jak dlouho tě ještě budu muset volat?"

„Už jsem tady, velký tako," zachrchlal serof a vzápětí vesel do Fellokkovy přepychové zařízení ložnice. V nádherných komnatách v hradním centru sídlil pouze dvůr, všichni ostatní Džerrové se museli spokojit se společnými sklepními ubikacemi.

Nicméně Fellokkovo sídlo překonávalo co do okázalosti všechno ostatní. Nejen množstvím vystavené kořisti, nýbrž také centrálou, z níž mohl také sledovat všechno, co se kde šustlo. Bez jeho svolení nemohl žádný Džerro nic zapnout, nastartovat šourcht ani vstoupit do nákladních prostor.

Fellokk bez váhání převzal zařízení po svém předchůdci Poulonesovi. Zesnulý také vlastnil pozoruhodnou sbírku vzácných úlovků ~ ostatků poražených protivníků, zbraní a pohodlného nábytku. Nový také k ní přidal své poklady, aby názorně demonstroval svou moc.

Cuserech měl na starosti zásobování. Úřad zastával už za Poulonese a ve svých sedmdesáti byl za zenitem svého života, presto byl tělesně velmi zachovalý. S oblibou nosil černé oblečení a tetování na jeho lebce zářilo jako krvavé slunce. Jeho tenký, lehce nahoru zahnutý roh byl častým terčem posměchu. Navíc, když se serof rozčilil, bodec mu mírně vibroval.

A rozčilený byl Cuserech skoro pořád. Stále se klepal strachem o vlastní bezpečí. Báł se Jakéhokoli bojového střetu a sloužil novému takoví až s odpornou ponížeností. Fellokk ho k sobě povolal před hodnou chvílí, ale serofovi trvalo poměrně dlouho, než se dostavil. Džerrové neměli k dispozici transmiery a vlastně ani nevěděli proč. Na druhé straně je nenapadlo zeptat se na to Footů.

Taká se jednou od svého barrase doslechl, že Džerrové mají problémy při jistých hyperfrekvencích. Moc tomu nerozuměl a barras Jakbysmet; byli válečníci. Prostě si nesměli při letu hyperprostorem vyřizovat „jisté věci". Zato pětidimenzionální záření mnohých sluncí působilo přímo blahodárně na jejich látkovou výměnu a rozmnožování - detaily ale Fellokk při nejlepší vůli nepochopil.

Existovaly určité záležitosti, které Džerry nezajímaly. A k nim patřila jednoznačně technika. Tu měli na starosti pouze Footové. A když se domnívali, že Džerrové nepotřebují transmiery - tak je nejspíš skutečně nepotřebovali.

„Právě jsem kontroloval sklady, když jsi mě zavolał," omlouval se serof.

Fellokk pozvedl zhnuseně nos. Dělal se mu zle z tohohle patolízala. Hormony měl ale v pořádku, také u něj „necítil" žádnou zradu.

Cuserech mu byl oddán tělem i duší, plně ho uznával a byl rád, že mohl zůstat v úřadu. Po ničem víc obstarožní Džerro netoužil.

„A Jak to tam vypadá?" vyštěkl Fellokk. „Příslušnou zprávu od tebe žádám už dávno! Máme dost zásob? Fungují všechna regenerační zařízení?"

„Všechno je v nejlepším pořádku, tako," ujistil ho podlézavě serof.

Fellokk už to nevydržel v poduškách. Cítil, jak mu stoupá tělesná teplota. Vyskočil a dusal po ložnici sem a tam. „Je velmi důležité, abychom neměli o nic nouzi!" pokračoval. „Musím si upevnit postavení."

„Samozřejmě, velký tako. První překáž-
ku jsi už zdolal,"

„Zdolal!" zafrkal rozrušeně Fellokk. Přehodil si přes sebe žlutočerně pruhovaný kabátec s mohutnými ramenními vy-cpávkami a zkontroloval si displeje na kovových náramcích. Teplota v pokoji byla stále stejná, ale jeho tělo bylo pořád ještě prohřáté. Citlivým nosem věřil Cuserechovu hormonální hladinu. Neznačila rovnováhu, spíš napjaté očekávání...

„I nadále Jsou mezi námi zrádci a já Je dokážu vyčenichat!" pokračoval také, zatímco se oblékal. Nakonec si přes kabát připjal multifunkční opasky. Kotem pasu se mu vinul opasek v duhových barvách s nápadnou přezkou ve tvaru vznešené džerreské umrlčí lebky vyvedené v neónové modři - tak aby ladila s tetováním na Jeho vlastní lebce.

„Úspěšně jsi potlačil povstání," ujistil ho rychle serof. „Všechny viníky stihl spravedlivý trest!"

Fellokk namířil chladné oči na poddaného a zavrčel: „Právě že všechny ještě ne. Ti, kteří mi unikli, čekají na vhodnou chvíli." „Tak jako předtím ty," připomněl mu Cuserech.

Nerohatec vystát taku Poulonese k planetě Thorrim v DaGlausi. Odtamtud byli přepraveni do Terranie-až válečníka Fellokka se stal nový také.

U

„Musíš jim dokázat, že jsi nejlepší také, jakého kdy měli," pokračoval lísavě serof. „A Jak jsi na tom ty?" „Sloužím lakovi přiměřené svému úkolu. Nerad bych si na sebe nakládal víc, než unesu. Kromě toho jsem příliš starý. Proč bych se měl přidávat k případnému převratu?"

„Ano, máš pravdu. Dokud vám budu opatrovat dostatek kořisti..."

Fellokk začal máchat mohutnými pažemi. Jako by si chtěl kolem sebe udělat volno. Displeje ukazovaly stále ještě zvýšenou teplotu a cítil Cušerechovo napjaté očekávání. Ani starý serof nebyl ušetřen nákazy. Taková byla jasná, že musí dát nějaké znamení. Očekávali to od něj všichni Džerrové. Vzrušení bylo cítit po celém Hradu. A čím bouřlivěji na to reagovalo Jeho vlastní tělo a ohřívalo se, tím nepokojnější byli i Jeho stoupenci. Vzájemně se tak vydražďovali. A mohlo to dojít tak daleko, že tělo neodolá takovému náporu a...

„Ihned svolěj Čocha, Hokkuna a Škonka!" přikázal Fellokk Cušerechovi. „Musím vám sdělit svá nejnovější rozhodnutí!"

^^^

Zanedlouho se dostavili tři serofové od-povědní za válečnictví, strategii a Footy-Nepáchli zradou, ale také oni byli neklidní.

„Jak dlouho tady ještě zůstaneme?" zeptal se jako první Čoch, serof války a takův zástupce.

Tady - měl na mysli západní okraj Mléčné-dráhy chudý na hvězdy. GOUŠARAN a ukořistěné lodě třídy NOVA zaujaly postavení mimo všechny běžné letové koridory. Džerrové se chtěli ujistit, zda se je Terranci nesnaží lokalizovat. V téhle pus

tině by je ale nejspíš nečekali ani náhodou.

„Dokud si ne zvolíme další cíl!“ vyštěkl taká.

„A to bychom měli udělat hned,“ prohlásil Hokkun, serof pro strategické záležitosti. „Patří k mým povinnostem...“ . „...“ „Nepoučuj mě o svých povinnostech!“ zarazil ho zostra Fellokk. „Vedl jsem vás snad dosud špatně? Projevil jsem se snad jako neschopný břídl?“

„Samozřejmě že ne,“ ujistili ho chvatně všichni,

Taková agresivita se vůči hleď zvyšovala a oni ho museli takřka jíc udržovat „ve varu“.

„Báječně ses uvedl smělym útokem na Terrance,“ prohlásil Čoch. „Teď ale začíná tvoje vlastní opravdová práce.“

„Ano, musím odstranit poslední zrádce!“ zahřímá Fellokk. „Pořád ještě cítím lež, přetvářku a skryté spiklence!“

„Právě jim můžeš sebrat vítr z plachet, když splníš bezvadně svůj úkol!“ řekl Hokkun. „Nepomůže ti, když je budeš zabíjet Jednoho po druhém. Musíš je přesvědčit, dát jim to, po čem touží!“

Taká vypouklil oči a zíral na serofy. Nakrátko zmatněly a zbarvily se do stříbro-seda jako mořské oblázky. Tělo se mu zahřívало dál. Sílilo v něm puzení udělat to, splnit povinnost. Zmáhala ho touha po činech. Popadl se za dlouhý kroucený roh, vyzkoušel si ostrost jeho hrotu a zařval:

„Ano, dám jim to, po čem touží!“

Prudce máchl paží a na podlaze se vzápětí roztříštila jedna z džerských lebek, které zdědil po Poulonesovi. Serofové před ním zděšeně ustupovali, když po ní začal dupat. Také jejich tělesná teplota se začala zvyšovat, nicméně se držela ve zvládnutelných mezích.

Fellokk se konečně vzpamatoval a přinutil se zklidnit přehřáté tělo. Ještě nenastala vhodná chvíle. Musel se ukáznit, po

kud nechtěl, aby jeho serofové zešileli. Sledoval, jak ustupuje i jejich rozrušení.

„Udělám to,“ opakoval tišeji. „Až přijde správný čas. Nejdřív si musíme ujasnit, kde si vezmeme další kořist. Očekávám od vás nyní naprostou oddanost.“

„Stojíme věrně při tobě tělem i duší,“ řekl Cušerech za všechny. „Osvědčil ses jako taká. S terranskými loděmi budeme mít ještě větší moc, než o jaké se nám kdy snilo! Všichni se před námi budou třást hrůzou!“

„Jen doufám, že se nepodělají moc a zmůžou se alespoň na nějaký odpor,“ prohlásil Čoch. „Džerro bez boje, bez dobývání, to je...“

„Džerrové nikdy nezůstanou bez boje, to vám slibuji,“ vyštěkl Fellokk a vycenil čtyři ostré tesáky.

^ A ^

Když Fellok propustil serofy, vyšel z přenáděrné ložnice a toulal se po džerských klenutých sklepních ubikacích, aby si zblízka prověřil hormonální hladinu sou-kmenovců.

Ještě se tak trochu nadouvali euforií z velkého vítězství. Mnoho jich laku nadšeně zdravilo, našli se ale i zdrženlivější džerrové. Nezáleželo na tom, jak byli staří. Cítili vůči Fellokkovi odpor, buď proto, že se chtěli stát jednoho dne sami takou, nebo proto, že se jim žilo lépe za Poulonesem.

Fellokk zjistil, jak ho rozpaluje přítomnost tolika džerrů. Jeho tělesná teplota opět vystoupila do hrozivé výšky a on zjistil, jak se v něm rozmáhá nesmírné pnutí. Bylo mu, jako kdyby měl každou chvíli puknout.

Džerrům to neuniklo. Zaráželi se uprostřed pohybu a upřeně na něj hleděli. Cítil, jak mu sálá vstříc horko vyzařované ze spousty těl. Cítil, jak hladina jejich hor-

rmonů silně kolísá. Popadl se za Čelní roh, rozzuřeně zařval a rozběhl se pryč točitými chodbami hradního labyrintu, vyzdobenými džerrskými lebkami a dalšími trofeji.

„Džerrové!“ oznamoval soukmenovcům, kolem nichž probíhal. „Vydáme se na nové vítězné tažení!“

Žeň je dopředu! zapřísahal se v duchu. *Odved' je od toho, co od tebe očekávají. Nedávej jim najevo, v jakém Jsi už rozpoložení. Žeň je. Žeň, aby nemohli přemýšlet.* Kosa, *Džerro, kosa!*

4.

.Si gauči

„No, alespoň to všechno vyšlo tak, jak jsme si představovali,“ prohlásila Rosa Borghanová.

Arno Wosken se rozvaloval vedle ní v křesle, zatímco Domino Ross sledoval kontrolky. „Škoda, že se ostatní ještě nevrátili,“ povzdechl si. „Rád bych se dozvěděl, jestli si David Golgar zase hrál na hrdinu.“

„Co se do toho chudáka pořád navážíš?“ obořila se na něj naoko Rosa. „Nic ti přece neudělal. Nebo mu snad závidíš?“

„Proč bych mu měl závidět? Mám za sebou nebezpečnou akci a právě letím na další!“

„Tentokrát jde ale o něco jiného. Kromě toho jsou tu s námi skoro všichni naši,“ zasmála se Rosa- „Nejspíš bude na Camelotu na pódiu pěkná tlačenice, až se budou příště vyznamenávat hrdinové...“

„Tak přestaň už!“ zamručel Arno zlostně.

„Nemohli byste už oba držet klapáčku?“ vmísil se do hovoru Domino Ross. „Potřebuju se soustředit, když dovolíte.“

„A na co? Tahle geniální mašinka to přece zvládne sama, ne?“

„Ne tak docela. Kromě toho mě zajímá, co se děje kolem nás. Musíme doletět na Signu dřív než Džerrové.“

„Ano, abychom jim nemuseli skoro dobrovolně vydat nejmodernější lodi a neutrpěli tak neocenitelnou ztrátu, co?“

Siganka nebyla daleko od pravdy. Z Camelotu vzlétly tři úplně nové speciální vesmírné tryskáče typu GLADOR, na Jejichž palubách se nacházelo celkem 257 Siganci. Tyhle stroje byly zkonstruovány na Camelotu a dokončeny byly teprve nedávno. Lví podíl na Jejich vzniku měl David Golgar, který upravil geniálním způsobem na první pohled běžné třicetimetrové disky pro potřeby drobounkých tvorů.

Nepřekonatelné byly tyto stroje v tom, že byly schopny dosahovat nadsvětelné rychlosti a daly se lak využít i pro dálkové lety. A aby bylo možné pružně reagovat na kritické situace, bylo v každém disku instalováno deset transponderů. V dolním hangáru přebudovaném na nouzové stanoviště se dala zařídit dokonce kajuta pro „normálně vzrostlé“ bytosti.

Nebylo divu, že lakových vesmírných tryskáčů bylo mizivě málo. Jejich vývoj, výroba a údržba byly tak drahé, že Homer G., Adams a jeho organizace Taxit na ně Jen stěží sháněla závažné sumy galaxů.

První GLADOR předtím letěl na Mystery a nyní vyrazily na svou „panenskou“ plavbu vesmírem tři další. Zatím fungovaly všechny systémy na výtečnou a posádky se s nimi naučily velmi rychle zacházet.

„Albem Pintoras měl slzy v očích, když - se s námi loučil,“ zahihňal se prostonce Arno Wosken.

„A ty se divíš?“ sjela ho Rosa Borghanová. „Koneckonců se na cestu vydaly víc než dvě třetiny Siganců, kteří přežili. Nikdo z nás neví, jestli se vůbec vrátíme. Riskantní je to vždycky, ale tentokrát jde vážně o krk prakticky celému národu.“

„Musí nás být co nejvíc, abychom stihli naklást všechny pasti,“ namítl Domino Ross. „Ani mně není zrovna dobře při

představě, co všechno se může stát, a neuniklo mi ani, jak Allan vražil čelo. Naštěstí nám ale nebrání!. Přirozeně mu nebylo do smíchu, když nám nemohl poskytnout ochranný doprovod."

"Velcí by se nám jenom zbytečně pletli," prohlásil Arno Wosken. "Je to jen na nás."

Rosa Borghanová nakrčila nos a zamyšleně řekla: „Mně bylo Alberna skoro líto. Vždyť mu zbyli jen docela mladí a naopak přestárlí Siganci. A i ti tam teď dřepí a přejí si, aby byli s námi."

"Teprve se musejí narodit Džerrové, kteří by nás dokázali zlikvidovat," zamumlal zlověstně Arno Wosken. „Je jedno, co nás čeká... Nikdo se nebude beztrestně potulovat po mé vlasti!"

^ A ^

"Hned se spojím se strážní plošinou," řekl Domino Ross zničehonic.

Jeho společníci sebou vylekaně trhli. Předtím trochu klímbali stejně jako většina ostatních na palubě. Museli si šetřit síly, protože je čekala spousta práce.

Tři malé disky mezitím dorazily do soustavy Gladorovy hvězdy. Zanedlouho se jim v dohledu objevila strážní plošina. Potom se v holokrychli vynořil mladý, asi pětáctýřicetiletý Terranec. „Jsem Arkin Domaron, velitel strážní plošiny," představil se. „Co si přejete?"

Vzápětí vykulil zelenošedé oči, když si uvědomil, že má před sebou zelené trpaslíky. Současně dostal výsledky lokalizace a věděl, že ho neklame optika. Tolik lidí .by se normálně nevešlo do disku o průměru třiceti metrů.

"Vy jste..." vyhrkl zmateně. „Vy Jste... Siganci?"

"Přesně tak," odpověděl Domino Ross a zaculil! se.

„To by mě... to by mě ani ve snu nena-

^ padlo," koktal Arkin Domaron dál: „Já.. - Hlídám tu opuštěnou planetu... Říkalo se přece, že Jste nezvěstní, že vás někdo zlikvidoval."

' "

"Bylo to jen o vlásek," opravil mladíka Domino Ross.

Siganci dodnes velmi neradi mluvili o své příšerné minulosti. Monos málem úplně vyhladil celý národ genetickými experimenty. Přežilo jen 300 agentů BERANA, ale také oni se změnili.

Už předtím totiž Cantarové manipulovali s Gladorovou hvězdou a změnili geneticky Sigance. Jejich průměrný věk klesl na 250 let, těhotenství trvalo „pouhých" deset let a pohlavní zralost dosahovali už ve 32 letech. Průměrná tělesná výška Siganců se v posledních generacích ustálila na jedenácti centimetrech, především díky spolupráci s Algustany.

"Tak snadno se nás ale nikdo nezbaví," dodal Domino Ross zarputile. „Jen Jsme si našli jiné místo k životu." Dovedl si představit, jaká to asi je pro posádku strážní plošiny senzace. Vykonávali jednotvárnou, nudnou službu stranou všeho dění. Někteří zde začínali svou kariéru, jiní tu byli z trestu. V každém případě tu byl až mrtvolný klid. Nikdo sem do blízkosti Sigy nezabloudil ani omylem.

"A jaký je důvod vaší návštěvy?" zeptal se Arkin Domaron Siganců. „Nikdo mi nic nehlásil."

"Protože naše mise je tajná," vysvětlil mu Domino Ross. „Museli Jsme jednat rychle a nikdo neví, že jsme tady."

"Ani Cistolo Khan?"

Ne " „líc.

„Ale já ho musím informovat..." „Jasně. Konej svou povinnost. Spoj se s ním ale na tajné lince a neříkej nikomu kromě něj, že jsme tady. Nikdo se to ne-smí.dozvědět."

^ *_ ^ ,

Arkin Domaron byl v šoku, ještě když se nechal spojit s komisařem LSP. A zatvářil se ještě zmateněji, když ho čekalo druhé překvapení.

„Ach, Domarone," uvítal ho Khan. „Už k vám dorazili Siganci?"

Velitel strážní plošiny jen zalapal po dechu: „Ty už to víš?"

Komisař LSP přikývl a řekl: „Sdělal mi to před pár hodinami Atlan. Víím, proč jsou tam, a obdivuji jejich odvahu. Bohužel jim nemohu poslat žádnou další posilu. Prikazuji ti, abys jim pomohl ve všem, oč tě požádají."

„Samozřejmě. Mají tedy povolení přistát na planetě?"

„Dokonce musejí přistát. Mají absolutně volnou ruku. Tvým úkolem je odteď zvlášť bedlivě hlídat vesmír a hlásit Dominu Rossovi, jakmile se někdo objeví. Mně nemusíš hlásit nic, až potom pro mě sepišeš celkovou zprávu, jasné?"

„Jasně."

„A ještě něco," pokračoval komisař LSP, jako by si právě na něco vzpomněl. „My neposíláme žádné lodě. Kdyby se objevilo nějaké plavidlo pozemské konstrukce, například třídy NOVA, okamžitě to oznam Rossovi."

Arkin Domaron sevřel pevně rty. Samozřejmě byl dobře informován o tom, co se děje na Zemi. Bolely ho nejen statisíce mrtvých a zánik megapole, ale také břídlství politiků.

Národy Fóra Raglund porážku Terranců jistě přivítaly s nadšením, především pak Gatasané, hlavní kmen Bluesanů, kteří brojili proti Pozemšťanům v posledních desetiletích čím dál víc. Ale také Arkoni-dané nyní měli opět možnost pořádně ostouzet Ligu svobodných Pozemšťanů. Důležití Terranci se nechali obrát o nejnovější lodě barbary. Pro četné Arkonidany, kteří stále tesknili po slavné minulosti svého národa, to byla ideální příležitost, jak znovu připomenout svůj význam.

„Potom - polom tedy počítáš s tím, že Džerrové přiletí sem?" zeptal se Arkin Domaron vyjukaně Khana. Na obličeji nadřízeného viděl, jak velmi se ho dotkly nejnovější události. Hluboké vrásky kolem očí, propadlé tváře a namodralé strnisko na nich. Přesto z něj i nadále sálala autorita.

„Allan a Siganci si to myslí, Já ne," odpověděl komisař zachmuřeně. „Ale modlím se, aby se mylili a všechn ten rozruch byl zbytečný."

Když velitel strážní plošiny zrušil spojení, chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval. Zasáhlo ho to všechno jako .blesk z čistého nebe. Potom oznámil Dominu Rossovi, že mají povolení přistát.

Zdálo se, že Siganci s ničím Jiným ani nepočítali, neboť jen stručně potvrdili příjem a okamžitě nalétli na přistávací manévry. Ani Arkin Domaron neztrácel čas. Svolal tým svých zástupců a vysvětlil jim změněnou situaci.

„Odteď máme pohotovost prvního stupně," oznámil podřízeným. „Dokud tu budou Siganci, budou všechna stanoviště plně obsazená a zbraňové systémy odjištěné. Kdyby přiletěli Džerrové, moc by se s námi nemazlili. Musíme Sigance ochránit za každou cenu."

„Máme aktivovat ochranné štíty?" zeptal se kdosi.

„V žádném případě, to by Džerry okamžitě varovalo. Navenek musíme působit ospalým dojmem, jak už to tak chodí na strážních stanovištích v místech vesmíru, kde dávají lišky dobrou noc."

„Přesně jako u nás," zavtipkoval někdo, ale velitel se tvářil, jako že to neslyšel.

„Odteď musíme být připraveni jít okamžitě do akce," pokračoval nevzrušeně Arkin Domaron. „Nemůžeme zaváhat ani vteřinu!"

Začalo napjaté, zdánlivě nekonečné vyčkávání.

5.

GOUŠARAN

„Seassore!“ zakvílel také Feliokk ztrápeně. Pot se mu jen řinul z mohutného zeleného těla a sléval se na podlaze v loužičky. Bosé nohy po sobě zanechávaly mokré otisky, kamkoli se pohnul. Pociť, že vyhoří zevnitř, že exploduje, byl čím dál nesnesitelnější.

Prošel všechny prostory a rozmlátil všechno, co mu přišlo pod drápy; roztrhal na kousky drahocenné hedvábné přehozy a rozdrásal polovinu podušek, než se vy-zuřil natolik, že se mu tělesná teplota vrátila k normálu. Ještě nenastala pravá chvíle, musel se krotit. Přesto vedet, že to nepotrvá dlouho.

„Seassore!“ zaječel do mikrofonu. .

Zakrátko to tiše zaharašilo a jako by odnikud se mu objevil v zorném poli jeho malý partner. Foot kráčel vzpřímeně na obou tykadlovitých nožkách vybavených stejně Jako čtyři paže červovitými prsty. Měl na sobě kovovou drátěnou Černošedou kombinézu se spoustou zařízení včetně radiostanice, projektoru ochranného štítu a antigravu, jež ho však nijak neomezovala v pohybu. Seassorova tenká fistule byla elektronicky zesílena, aby mu Feliokk bez problémů rozuměl.

„Seassore, pro naši další kořistnou výpravu potřebujeme nejlepší vybavení,“ spustil také. „Chci od tebe vědět, co všechno budeme potřebovat a v Jakém to je stavu.“

„Vidím, že se ti daří mimořádně dobře,“ poznamenal footský vůdce.

„Alespoň víš, jak je naléhavé, abychom šli co nejdříve do akce. Zvládnete terranské lodě? Vybavili jste je dostatečně?“

„Udělalí jsme, co jsme mohli stihnout za takovou chvíličku.“

Taká si otřel studený pot z hrudi a otřásl se hnusem, když si uvědomil, jak je zvláštně nadmutá, houbovitá. Doufal, že to brzy

přejde. „Seassore, zakrátko musím provést dašku,“ zasténal. „Nemůžu se starat o sto věcí najednou!“

„Já vím, tako. Už jsi určil příslušný okamžik?“

„Ano, a rychle se blíží!“ zaskřehotal Feliokk. K dalšímu návalu horkosti nezbyvalo mnoho času. Musí být postaráno o bezpečnost...”

„Jaký jste si vlastně vybrali cíl tentokrát?“ zeptal se Džerra Foot.

„Terranci mají rozsáhlou databázi. Dohodli jsme se, že nejdříve budeme operovat v Místní skupině, možná si vezmeme jako první na paškál Hangay,“ odpověděl také. Vzápětí se začal divoce škrábat, jak ho příšerně svědila kůže. Měl dojem, jako by mu na ni všude vyřážely puchýřky. Zoufale zavyl a strhl si plášť z těla.

„Vodu! Potřebuju vodu!“ zanaříkal.

Náhle si všiml, jak mu prudce klesá teplota. Svědění ustupovalo a začala mu být citelná zima. Vlna horka přešla a on se snažil neupadnout do stavu naprosté strnulosti. Po chvíli se vzduch opět ohřál a Feliokk se cítil lépe.

„Díky,“ řekl Seassorovi, který předtím zmáčkl několik spínačů.

„Je všechno zase v pořádku?“

„Ano. Kde jsme to přestali?“

„Ptal jsem se, jaký jste si vybrali cíl,“ opakoval klidně Seassor. „Měl bych takový návrh. Než provedeš dašku, měli bychom si zaletět na Sigu.“

Feliokk, který se mezitím opět oblekl a opásal, strnul a zaraženě pohlédl na footského vůdce, „Na Sigu?“ vyhrkl zmateně. „Co loje?“

„Domovský svět těch maličkých vetřelců, kteří zajali Čocha,“ připomněl mu Seassor. „Říkají si Siganci.“

„Aha, už si vzpomínám. To jsou ti směšní trpaslíci, které jste tak skvěle napálili?“

„Sice nám upláchli, získal jsem ale dost informací z dat ukořistěných v Terranii.“

„Proč mají Siganci tak velký význam?“ vyzvídal taká.

„Kvůli své technice,“ vyhrkl footský vůdce skoro nábožně. „Jde o největší poklad, jaký se nám kdy nabízel.“ ..

Feliokk pozvedl neohrabanou pracku a zvolal: „Jen hezky pomalu, Seassore. Kam tím míříš?“

Foot se elegantně vyšplhal na podušku, aby se dostal na takovou úroveň a tepe se mu s ním jednalo. Pohyby připomínal spíš hada, což umožňovaly neuvěřitelně pohyblivé obratle.

„Měli bychom Sigu vyplnit,“ prohlásil - důrazně. „Bude to hračka. Je opuštěná už několik desetiletí, jak vyplývá z terranských podkladů, a chrání ji pouze jedna jediná orbitální strážní stanice. Na planetě sice není živáčka, zato je tam plně automatizovaná továrna. Má rozlohu asi dvacet čtverečních kilometrů, je plně funkční a ukrývá veškerou mi kro techniku, kterou kdy Siganci vyvinuli. Pak bychom si mohli vyrobit prakticky všechno, co si jen přejeme!“

Taká se ale nenechal nakazit Poctovým nadšením. „A proč bychom si to měli vyrábět?“ vyhrkl nechápavě. „Můžeme si přece klidně vzít techniku, která se nám líbí, a zabudovat ji do naší. Dosud to přece vždycky skvěle vyšlo, ne?“

„Tahle technika nám ale poskytne rozhodující výhodu.“ Seassor se bil statečně za svůj záměr. „Nám Poetům by padl do rukou poklad, o jakém se nám nikdy ani nezdálo! A to by nesmírně prospělo tobě i ostatním Džerrům. Stali by se z vás největší boháči všech dob!“

Feliokk chvíli přemýšlel a pak řekl: „Tvůj návrh není hloupý, ale jako nový taká mám za povinnost provést dašku. To má absolutní přednost.“

„To já vím. I pro nás má daška nesmírný význam a přispějeme k ní svým dílem. Jenže Siga Je jedinečná příležitost a nesmíme si ji nechat ujít. Musíme se tam

dostat, dřív než Terrance napadne odříznout tenhle svět od okolí. Zatím je Siga prakticky nestřežená. Bude to pro nás snadná kořist.“

Taká Feliokk se ocitl mezi dvěma mlýnskými kameny. Najedno straně ho to stále silněji pudilo, aby provedl dašku, na druhé straně měl Foot pravdu. Nesměli ztrácet čas, jinak Terranci izolují planetu ochrannými štíty.

^ A ^

Feliokk k sobě povolal serofy a seznámil je se Seassorovým záměrem. Podle očekávání narazil na odpor. Bouřil se především Coch.

„To naprosto odporuje našemu jinak úspěšnému postupu!“ křičel na taku. „Pokaždé nás nejspolehlivěji ochránilo, když jsme se zmocnili rukojmích. Nejlepším dokladem toho byla Terrania! Bez zajatců bychom neměli nejmenší šanci. Proto nesmíme takhle riskovat!“

„Kromě toho máme určitě výnosnější cíle,“ přidal se k Čechovi Hokkun. „Ukořistili jsme Terrancům už hodně techniky. I mně připadá riziko příliš velké ve srovnání s předpokládanou kořistí.“

Cušerech vzápětí ostatním připomněl, že zanedlouho musí nastat daška.

Všichni serofové byli mírně rozčilení a očekávali od taky, že začne co nevidět Jednat-V jejich chování se zrcadlil stav, který vládl v GOUŠARANU všeobecně.

Feliokk si uvědomoval, že to bude velmi obtížné; vždyť i on sám se ovládal už jen s vypětím všech sil. Musel se ale zkrátit a umravnit i serofy. Dokud nic neudělá, nemohli nic podniknout ani oni. Dašku mohl provést jen a jen taká.

A jim nebylo zdaleka lak bídné jako Jemu. Momentálně se cítil díky Seassorovu zásahu poněkud lépe, věděl ale, že další záchvat na sebe nenechá dlouho čekat.

„Měli byste uvážít, že všechno, co pomáhá Footům, prospívá i nám," vykřikl.

V té chvíli se přihlásil poprvé o slovo Seassor. „A nesmíte zapomínat, že jsme vám vždy oddaně sloužili, aniž Jsme kdy vznesli jediné přání. Jisté, nás je pouze osm set a vás Džerrů šedesát tisíc. Nicméně fungování techniky závisí jen a jen na nás. A siganská technika je uzpůsobena přesně na naše rozměry!"

To museli uznat i serofové. Přesto se jim zdálo riziko příliš velké; .

Fellokk byl na vážkách. Chtěl provést dašku co nejdřív, všechno to v něm přímo křičelo touhou po tašce, na druhé straně ale musel brát ohled na Footy, jejichž lišili bylo velmi důležité pro jeho úspěch. A Poetové byli jennocitní tvorové, docista Jiní než hrubí Džerrové.

Když je odmítne, mohli by onemocnět a to by bylo to nejhorší, co by se mohlo stát. Nemohla by se totiž konat daška a to by Fellokka patrně dohnalo k šílenství. Jeho dny v úřadu by byly sečteny a zřejmě by vstoupil do džerských dějin jako největší packal mezi taky.

„Uvažte, prosím," zachrčel, „že Footové pro nás v minulosti udělali všechno, co jsme chtěli. Když přijmeme jejich návrh, o to motivovaněji a intenzivněji se zasadí o dašku. A to nám může jen prospět."

„Můžeme ale vůbec dašku tak dlouho oddalovat?" vykřikl Hokkun skoro zoufale. „Co tomu říká barraš?"

Tohle neslyšel Fellok krád. Stoletý bezrohý vyžilý barraš Guulor k němu zběhl od Poulonesovy staré gardy, a právě proto mu nechtěl povolovat příliš vlivu. Jako také si chtěl ponechat výlučnou moc; nelíbilo se mu, že barraš se snaží tahat za nitky ze zákulisí. Proto ho ani nepozval na tuto poradu, přestože by se Guulor nejspíš postavil na jeho stranu.

Taká si bezděčně přejel drápy po čel

ním rohu. Barraš byl tak starý, že žádný roh už ani neměl. Hrůzná představa!

„Můžu pozdržet dašku Ještě o několik dní," odpověděl. „Už jsem Seassorovi řek-1, že nemá mnoho času. Nenecháme si ale ujít příležitost přidat k prvnímu velkému triumfu ještě větší. Terrance to zastráší a zpráva o tom se roznese po celé Místní skupině. Potom to budeme mít o mnoho snazší!"

„Ty jsi taká," prohlásil Cušerech. „Osvědčil ses a my tě budeme následovat. Přesto neoddaluj dašku příliš, jinak budou válečníci neklidní a budeš celit dalšímu spiknutí."

Fellokk se obrátil na Seassora a řekl: „Takže dohodnuto. Rychle vyrabujeme Sigu, odletíme pryč a provedeme dašku- Bez jakýchkoli cavyků. Sděl to svým soukmenovcům. Odstartujeme co nejdřív."

Foot se spokojeně zakřenil a zmizel.

Pohony GOUSARANU byly aktivovány a nouzovým posádkám na 58 lodích třídy NOVA byly předány patřičné rozkazy. Krátce nato zamířila malá flotila ke Gladorově hvězdě; jako vždy byla část lodí třídy NOVA ukotvena na GOUSARANU a zbytek se držel v blízkosti létajícího Hradu.

6.

Siganci

CADO byla ve stejném stavu, v jakém ji zanechali; pořád to byla úplně nová multifunkční plně automatizovaná továrna pracující v pohotovostním režimu.

Siganci nepřistáli na kosmodromu Siga-Sever, vzdáleném asi sto kilometrů na západ, nýbrž přímo vedle komplexu budov. Disky uklidili okamžitě do hangáru a všechno pečlivě zamaskovali. Předpokládali, že Poetové se beztak ze všeho nejdřív vrhnou na továrnu a teprve potom začnou pátrat po nějakých kosmických

lodích. Siganci však chtěli udělat všechno pro to, aby se k tomu nedostali.

ČADO měla rozlohu asi dvacet Čtverečních kilometrů a sestávala ze sta komplexů budov, jednotlivé haly byly vysoké až padesát metrů a zvenčí proto všechno svědčilo o „běžných“ rozměrech. Jenže chodby a místnosti uvnitř nebyly vyšší než čtyřicet centimetrů.

Dovnitř tak mohli vstoupit rovněž poměrně malí Algustani a Swoonové, kteří kdysi ve dvaadvacátém století předali své znalosti mikrotechniky Sigancům a zpočátku s nimi žili společně na Slze.

Po hrůzných zásazích Monosovy diktatury v roce 1146 se Algustani postarali o žalostný zbytek svých maličkatých předků. Asi deset tisíc z nich se usídlilo na planetě a vzali si na starost „hrubé práce“. Průmysl prošel rozsáhlou proměnou; galaktickým radou Siganců byl zvolen Algustan Merlin Pauk. Siganci žili i nadále jako samotáři nebo v nepočtených rodinách, roztroušeni po celém světě.

Aby se pokryla potřeba mikrotechniky, byla postupně zaváděna robotizace a roboti byly vyvíjeny do takové dokonalosti, že byli téměř neviditelní.

Posledním dědictvím této éry byla právě ČADO.

A té se nyní chtěli zmocnit Footové. Domino Ross nepochyboval ani na okamžik o tom, že neodolají pokušení. Siganci na tom byli kdysi se Swoony úplně stejně. Footům se jistě podařilo přesvědčit Džerry o tom, že bude nejlépe nejdříve vyplenit siganskou továrnu a teprve pak zamířit k dalšímu cíli.

„Dvě stě sedmdesát pět Siganců je přirozeně žalostně málo na to, aby ochromili celou fabriku současně,“ přiznal Domino Ross, „když se ale do toho pustíme s vervou, můžeme to přece jenom dokázat. Musíme ovšem šikovně navést Footy do jedné určité sekce. Koneckonců máme Jednu

výhodu. Od Bousseora víme, že Footů není víc než osm set. To znamená, že se ze všeho nejdříve vrhnou na zařízení, která jim budou připadat nejdůležitější.“

Siganci se shromáždili k poradě v hlavní budově ve velké aule zařízené pro přednášky a semináře. Všichni na sobě měli siganské seruny a další perfektní vybavení. Měli skvělou náladu a nemohli se už dočkat, až se konečně dostanou do akce.

„Pak by bylo nejlepší, kdybychom přesměrovali všechny spínače sem do centrálního sektoru k hlavnímu energetickému agregátu, aby se dala továrna uvést do provozu jenom odsud!“ vykřikl kdosi.

„Velmi dobrý návrh,“ prohlásil Domino Ross, jmenovaný vrchním velitelem celé tajné mise.

„Nesmíme ale zapomenout vymazat všechny přístupové kódy,“ ozval se Jiný Siganec.

„To bychom mohli klidně vyvěsit cedule s nápisem Srdečně vás vítáme!“ protestoval ihned jiný. „Footové by hned věřili, že jde o past.“

„Možné to je,“ vmísil se do debaty Domino Ross. „Můžeme ale nastavit kódy tak, aby se daly při určitém úsilí rozlousknout. Vžijme se do situace Footů: Svět je strážěn z oběžné dráhy a nemůže na něm přistát nikdo nepovolaný. Navíc vědí z našich podkladů, že zde nebydli žádní Siganci. Můžou si myslet, že jsme zde z těchto důvodů dost lehkovážně neučinili žádná mimořádná bezpečnostní opatření. Jinak by bylo přece logické, že bychom demontovali poslední továrnu předtím, než Jsme se odsud vystěhovali!“

Tuto otevřenou kritiku musel přijmout každý. Koneckonců továrna zůstala stát skutečně z pouhé sentimentality - a možná také proto, že Siganci tise doufali, že se sem Jednoho dne vrátí.

„Kromě toho že nám Sigancům přiznat, že jsme nemuseli počítat s tím, že nás pře-

padne rovnocenný protivník!" dodal Arno Wosken. „Ani Footové však nevěřili, že by mohl existovat někdo jako my!"

Domino Ross přikývl a zvolal: „Je to pro nás najednou straně problém, na druhé straně ale také obrovská šance poslat Džerry tam, odkud přišli."

Všichni s ním živě souhlasili.

„Náš hlavní úkol tedy spočívá v tom umožnit Footům, aby dokázali s trochou dovednosti uvést továrnu do chodu s pomocí hlavního energetického agregátu," uzavřel diskusi Domino Ross. „Polom zmanipulujeme všechny systémy tak, aby po uvedení továrny do provozu nefungovalo naprosto nic. Soustředíme se přitom především na okolí centrálního sektoru;

vnější oblasti můžeme vynechat, protože tam se Footové určitě nebudou zdržovat. Stačí, když tam aktivujeme dozorový režim."

Siganci se rozdělili na dvoučlenné a tříčlenné skupinky, z nichž každá dostala svůj úkol. Museli ho splnit co nejrychleji. Nevěděli, kolik jim zbývá času. Ross povolil rádiový styk, ale jen do chvíle, kdy jim ze strážní plosiny ohlásí nepozvanou návštěvu. Potom musel zavládnout absolutní rádiový klid, bylo zakázáno aktivovat deflektorové štíty a antigravy. Foolové nesměli zjistit sebemenší známku přítomnosti původních obyvatel.

Všechno záleželo na tom, aby past sklapla v pravé chvíli.

^ A ^.

Domino Ross, jeho dva společníci a dva nebo tři oddíly si vzali na starost návnadu. Pozměnili všechny vstupní a přístupové kódy tak, aby si s nimi poradil každý, kdo byl alespoň trochu technicky zručný. Narafičili jednotlivé rozvodny tak, aby zdánlivě pracovaly. Přesto museli Footové dojít k závěru, že je třeba aktivovat

-hlavní energetický agregát, aby mohli spustit veškeré vybavení. To je mělo stát nesmírné úsilí a soustředění. Alespoň nebudou příliš rozjímat o jiných věcech.

Ross vycházel z toho, že Foolové odloží veškerou obezřelost, protože budou nesmírně zvědaví na jedinečný technický poklad a zatouží ho důkladně vyplnit. Tuhle návnadu prostě musejí spolknout!

Ti, kteří se nebudou pachtit s aktivací agregátu, se budou patrně potulovat po okolí a prohlížet zařízení. Tam jim budou moc Siganci nachystat spoustu léček.

Přeprogramovávat všechna zařízení bylo namáhavé a nudné. Domino Ross na to však chtěl dohlédnout osobně, aby se nic nepokazilo. Většina ostatních skupinek se určitě náramně bavila kladením pastí kolem centrální budovy. Důležité bylo, aby všechny sklaply současně s tím, jak bude aktivována továrna. Díky momentu překvapení budou mít Siganci všechny výhody na své straně. Footové budou zaskočení a zareagují určitě bezhlavě. Než se přizpůsobí změněné situaci, spadne klec - a oni budou v ní.

Domino Ross horoucně doufal, že se z jejich skvělé teorie stane stejně skvělá praxe. Když si všiml, že ho pozoruje pár zelených očí, otočil hlavu k Rose Borghanové a zeptal se jí: „Co je?" „Nic," odpověděla neutrálně. „Jen jsem tě chtěla zase jednou pozorovat při práci. Pot na tvém čele je velmi přitažlivý."

Ross se narovnal a pohrdavě se zašklebil. Bylo mu jasné, že Rosa nemyslela svá slova zrovna jako lichotku. Na rozdíl od většiny Siganců nebyl nijak pruderní a velmi často dával otevřeně najevo svou žádost. Siganci byli normálně spíš zdrženliví a neradi projevovali na veřejnosti své city. Láska a rodina, to pro ně byly navýsost soukromé záležitosti, do kterých ni- • komu nic nebylo.

„Mohli bychom si udělat přestávku a já

ti ukážu pár svalů, aby ses přesvědčila o mé mužnosti," řekl konečně Ross.

V Rosiných očích se zablýsklo a odsekla: „To bych to už radši dělala s nějakým dvěstěčtyřicetiletým dědkem.“

„Bývaly doby, kdy jsi na to měla jiný názor.“

„Jo, jenže to jsem byla ještě mladá a pitomá. Tys mi otevřel oči, Domino Rossi.“

„Takže mě přece jenom miluješ?“

„No, já bych označila svoje pocity spíš jako odpor," vyprskla opovržlivě Siganka. „Bohužel ale led' nemáme čas na dohadování. Radši koukej, abychom to dodělali včas.“

Než jí Domino Ross stihl něco odpovědět, objevil se u nich Arno Wosken. „Hele, lidičky, doufám, že neruším?“ zahlaholil. „Jenom jsem vám chtěl oznámit...“

„Jasně že rušíš!“ vyjela na něj vztekle Rosa Borghanová. „Kdybys byl opravdický mužský, určitě bys to už dávno poznal, jenže to bych od tebe asi chtěla moc, co?“

Arno za ní zaraženě hleděl, když vyšla z místnosti sptíc zlostí. Přirozeně, že neměl nejmenší tušení, o Čem mluvila. „Co to do ní vjelo?“ vyhrkl udiveně.

Domino Ross pokrčil rameny a řekl. „Jako bys ji neznal. Je trošku přecitlivělá-Cos nám vlastně přišel oznámit?“

„Právě jsem dodělal systémovou analýzu a vypadá to skutečně skvěle. Zařízení je tak dobré, že je mohli vybudovat jenom Siganci.“ Uchechtl se a pokračoval. „Když sebou hodíme, připravíme Footům vskutku roztomilé překvapení!“

^ A ^

Siganci byli uprostřed horečných příprav, když měl Domino Ross najednou pocit, že se musí spojit s Arkinem Domaronem. Nebylo to zrovna bezpečné, musejí ale riskovat, aby se náhodou nenechali zaskočit.

Vyslal krátký hyperimpulz na domluvené frekvenci a čekal. Nikdo mu neodpovídal.

„Domino, mám poruchu na všech frekvenčních rozsazích," oznámila mu Rosa Borghanová. „Ztratili jsme s Arkinem spojení.“

„To je divné," zamumlal Domino.

Gladorova hvězda sice vysílala zvláštní hyperenergetické záření, které mělo v neposlední řadě na svědomí zmenšení siganských předků, ale k tak dalekosáhlému rušení ještě nikdy nedošlo. A jejich přístroje pracovaly všechny bezvadně. Přesto nebylo možné navázat rádiové spojení.

Domino Ross se napřímil a zahleděl se na Ama Woskena, který právě vešel do centrály, v níž byl hlavní energetický agregát.

Také absolutní rádiový klid o něčem svědčil. Někdo je úspěšně ruší a zjevně nechťel, aby mohli vyslat nouzový signál.

„Jsou tady!“ zvolal Arno Wosken.

Domina Rosse na okamžik zamrazilo, Předpovědi se tedy vyplnily. Nebyl však důvod cítit zadostiučinění vůči Cistolu Khanovi. Siganeč ani na vteřinu nezapochyboval o tom, že Arkina Domarona a jeho lidi zakrátko zajmou Džerrové. Odtud byli Ross a jeho soukmenovci odkázáni zcela na sebe. David se musel opět postavit Goliášovi. 275 Siganců proti osmi stům Footům a šedesáti tisícům Džerrům.

Siganský vrchní velitel náhle zapochyboval sám o sobě. Proklínal se za to, že prosadil svůj ztřeštěný plán. Jak s ním jen mohl Allan souhlasit? Jaké vyhlídky vůbec mají proti takové přesile? Vždyť ještě ani nestihli všechno připravit! Proč jen musel mít za každou cenu pravdu? Jak sem mohl zavléct skoro celý svůj národ s tak mizivou nadějí, že je dopraví živé a zdravé zase zpátky?

Ani transistory nezaručovaly, že se jim podaří uprchnout; od bitvy o Terranii vě-

děli, jak je Džerrové dokážou úspěšně rušit.

Siganec si nejistě promnul zátylek a po zádech mu přeběhl mráz. Otočil se a spatřil Rosu Borghanovou. Stála tam a upřeně ho pozorovala. Nesměl na sobě dát nic znát. Musel jako vždy sršet sebevědomím a přesvědčením o správnosti toho, co dělá. *Doufejme, že Arkina Domarona a jeho lidi nezabijí, že je jenom zajmou*, napadlo ho.

Domino Ross nijak netoužil po tom, aby musel zaplatit tuto cenu za vyhnání Džerrů. Kvůli utajení se ale nesmět poblíž soustavy Gladorovy hvězdy pohybovat nikdo jiný než strážní jednotka- Footové se musejí snést dolů v blahé nevědomosti a lačně se vrhnout na poklad, který je pro ně nejcennější.

„Džerrové jsou tu, jak jsme se obávali,“ prohlásil konečně Ross. „Musíme to rychlé oznámit všem. Odted’ musí zavládnout absolutní rádiový klid, i když vypnou rušičky. Nepoužívejte žádné transmiery! Pokračujte v práci, dokud Poetové ne-přistanou. Potom odtud vypadneme, jak jsme se dohodli.“

„Já se o to postarám,“ přihlásil se Arno Wosken. „Můžeš klidně čekat, než ti přiveneme Footy rovnou před nos. Vyjde to, cítím to v kostech. Naše domněnka byla správná a jsme připraveni. Odted’ běží všechno podle plánu.“

Rosa se na okamžik zastavila, podívala se na Domina a on její pohled opětoval. Oba mlčeli. Velitelovy pochyby byly pryč, byl připraven k boji. Tep se mu vrátil k normálu a uvažoval chladně a střízlivě. Rosa mu jen němě pokývla hlavou a odběhla na své stanoviště.

^ A ^

Arkin Domaron byl okamžitě na nohou, když ho vzbudil poplašný signál. Předtím

se uchýlil do své pohotovostní kajuty, aby se natáhl a několik hodin se prospal.

Posádka na strážní plošině měla pohotovost od chvíle, kdy přiletěli Siganci, a každý byl na svém místě, čekání bylo nekonečné a zmáhalo je, navíc když nikdo z nich nevěděl, kdy pohotovost skončí. Většina členů posádky to skepticky odhadovala na dlouho.

Nejdřív se celé měsíce nedělo nic, a teď - veliteli plošiny neuniklo rozčilení jeho podřízených. Mnozí z nich ještě nikdy neprošli ohněm boje, absolvovali zde na stanici svou první službu.

Sám Arkin patřil k mladé generaci a byl na začátku kariéry. Byla to první akce, které velel. Jistě, nešlo o nic světoborného, měl ale odpovědnost za posádku a musel zajistit, aby Siga v poklidu dřímala do doby, než seji Siganci rozhodnou znovu probrat k životu.

Nyní se musel vyrovnat s nečekanou a poměrně velkou výzvou. Siganci měli nárok na jeho plnou podporu; jinak zde nebyl nikdo, kdo by jim mohl přispěchat na pomoc. Kvůli utajení se nemohl spojit ani s Cistolem Khanem na Zemi. Doufal jen, že se mu podaří včas odeslat nouzový signál v případě, že budou napadeni.

„Co je nového?“ zeptal se Arkin služby, když vstoupil na velitelský můstek, obličej ještě trochu pomuchlaný. Protřel si oči a přejel si rukou po holé lebce. Zmocnil se ho libý pocit, když se dotkl kovové ozdoby na pravé straně hlavy. Přejížděl konečky prstů po zdánlivě záhadných vzorcích symbolizujících zcela srozumitelné mantry. Ty ještě nikdy neselhaly.

„Vesmírná kostka o délce hrany padesát metrů,“ oznámila mu zaměřovačka- „Neodpovídá žádnému nám známému plavidlu.“

„Požádejte je, aby se identifikovali!“ nařídil jí Arkin. „A připravte nouzový signál pro Čistota Khana!“

„Mám se spojit s Dominem Rossem?“
 „Ještě ne. Nejdřív se musíme dozvědět, s kým máme tu čest.“

Když vyzvali poprvé vetřelce, aby uvedli svou totožnost, dostali překvapivou odpověď: „Jsme Siganci a přejeme si navštívit svůj svět.“

Velitel stanice svažtil čelo a zamumlal: „Drzejší už snad ani nemůžou být.“ Ne-pochyboval vůbec o tom, kdo jsou ve skutečnosti tihle návštěvníci. „Vaše loď není nikde registrovaná,“ namítl.

„Je úplně nová, jde o vlastní konstrukci,“ řekl neznámý, ale neukázal se. „Samozejmě, že ti nic neříká. Příslušná data vám předáme potom. Žádáme o povolení přistát na Size.“

„Ach, můj bože,“ vydechla vzápětí zaměřovačka, a když na ni Arkin Domaron pohlédl, zjistil, že je bledá jako mrtvola.

„Kostko, udržuj postavení! V žádném případě se neopovažuj letět dál!“ vykřikl a pak pohlédl na kontrolky.

^ A ^

Z hyperprostoru se bez jakýchkoli náznaků strukturálních otřesů vynořilo gigantické kosmické plavidlo a zamířilo ke strážní stanici. Byl to všelijak zprohýbaný objekt dlouhý 6,2 km s plošinami a širokou základnou o průměru 2,1 km. ' -

Kolem tohoto obra kroužila eskorta několika tuctů osmisetmetrových koulí.

„Vyšlete nouzový signál!“ vykřikl Arkin Domaron. „Vytvořte ochranné štíty a aktivujte zbraňové systémy! Zapněte nouzové transmiery! Okamžitě zahajte evakuaci, zůstane tu jen bojová posádka!“

58 lodí třídy NOVA přezbrojených džerrskými systémy. A kosmická hradní pevnost GOUŠARAN. Domaron si nedělal nejmenší iluze o budoucnosti své strážní plošiny.

„Rádiové spojení přerušeno!“ zvolala

zaměřovačka. „Ruší všechno, nemůžu odeslat ani nouzový signál...“

Velitel zaklel. Ocitli se v izolaci, fungoval už jen globální interkom. To ale také znamenalo, že...

„Transmiery!“ vyhrkl a vzápětí zařval do palubního rádia: „Pozor, zastavte okamžitě evakuaci! V žádném případě dál nepoužívejte transmiery, jinak by mohlo...“

„Víme,“ ozvalo se mu z interkomu smutně. „Všechno se zhroutilo a přišli jsme o jednoho muže. Hned prvního, který to zkusil.“

„Dobrý bože,“ zašeptala žena vedle velitele.

Arkin Domaron si znovu sáhl na mantrické symboly na hlavě, ale bylo už pozdě. Lodě třídy NOVA odstartovaly a bez varování zahájily všechny najednou palbu. Džerrové sice neměli terranské útočné zbraně a ochranný štít strážní plošiny něco vydržel, ale neměl šanci, když na něj soustředilo palbu téměř šedesát plavidel.

Arkin Domaron přikázat pálit ze všech hlavních, ale protivníka ani pořádně „neškrábl.“ Několikavrstevné paratronové štíty ani nevzpály. Bylo to, jako kdyby se komár snažil bodnout slona.

„Měli bychom se vzdát,“ prohlásil někdo.

Velitel se bezmocně pousmát a vyhrkl: „Jak? Vždyť jim to ani nemůžeme oznámiti! Ne, oni nás nechtějí zajmout. Palte dál, co to dá!“

Je to zvrácené, pomyslel si. Pálíme na vlastní loď. Věděl, že neuniknou zkáze. Kdyby se jim bylo alespoň podařilo varovat Sigance! Všechno se to ale sběhlo tak rychle, během několika vteřin. Domaron jen doufal, že si Domino Ross všiml rušení rádiového provozu dřív, než došlo k tragickým nehodám v transmierech. V tom případě mu muselo být jasné, že nepřítel podlehl pokušení a dorazil na Sigu.

Velitel sledoval v holoramě, jak loď tří-

dy NOVA berou jeho malou strážní plošinu do kleští. Nikdo z posádky nemohl uniknout, ani ve vesmírných tryskách;

všichni byli odsouzeni k smrti. Nebylo vlastně ani nutné vrhnout do boje všechny lodě, avšak Arkin se domníval, že Džerrové si chtěli vyzkoušet účinnost a obratnost ukořistěných plavidel v praxi. Chtěli se zjevně naučit s nimi zacházet pro případ, až půjde do tuhého.

Stále ještě nepřikázal zastavit palbu, i když už dávno ztratila smysl. Chtěl ale protivníkům ukázat, že se jen lak nevzdá, nezáleží někam do kouta a nebude ukřoučeně čekat na konec. Ať vědí, že by to s nim neměli jednoduché, kdyby měl větší možnosti. A také ať vědí, že ho Pozemšťané pomstí.

Konečně zrychlil i GOUŠARAN a začal pálit po strážní plošině.

Alespoň to půjde rychle, bylo poslední, co si Arkin Domaron ve svém životě pomyslel. Ani neměl čas se politovat.

Džerrové

Taká Fellokk pozoroval na monitorech dohasínající trosky strážní stanice. Lodě se opět spojily do formace a obklopily GOUŠARAN. Vedle taky stál Seassor a rovněž s velkým zájmem sledoval dění. Zatímco Fellokk prožil něco podobného bezpočtukrát a nepřipadalo mu na lom nic zvláštního, Poetovi šlo poprvé o vlastní věc. Bral proto všechno osobně.

„Terranské lodě jsou skutečně velmi dobré,” prohlásil footský vůdce spokojeně. „Válečníci se s nimi naučili výtečně zacházet. Získali jsme obrovskou moc, větší než všechny ostatní džerrské kmeny dohromady. Když se navíc ještě dostaneme k siganské technice, stane se z tebe nejmocnější taká všech dob.”

„Zdá se, že o tom ale nejsou přesvědčeni všichni. Pořád Ještě cítím zradu,” zabručel Fellokk-

„Vzdají se i poslední pochybovači, až ukořistíme mikrotechniku a provedeme dašku,” prohlásil Seassor.

Připomněl tím takový úkol, který na něj čekal. A také trýznivý tlak, který se v něm vzrůstal čím dál silněji. Stále znovu a stále častěji ho zalévaly vlny horkosti. Věděl, že se neodvratně blíží chvíle, kdy se přestane ovládat.

„Jen jestli není chyba Čekat takhle dlouho,” zamumlal. „Doufám, že víš, co děláš, Seassore.”

„Vím přesně, co dělám, velký tako. Jsme připraveni spustit se dolů a co nejrychleji se zmocnit kořisti.”

„Kolik Footů půjde do akce?”

„Všichni až na mě.” Seassor neuhnul před Fellokovými chladnými očima. Zdály se ještě vypouklejší než Jindy a těžké váčky kolem nich se hněvivě stáhly. „To nedovolím,” zahřimal. „Smí jich jít čtyři sta, ani o jednoho víc.”

„Tam dole je ale potřebuji všechny!” hájil se footský vůdce. „Viděl jsi, jak velké je to zařízení! Nemůžu říct jedné půlce, že vyrazí do akce, a druhé, že zůstane na palubě!”

„Přesně takhle to ale uděláš! Vyber je osobně, nebo je vylosuj, to je mi jedno. Trvám ovšem na svém.”

„To není možné, Fellokku. Poetové půjdou všichni, nemůžeš je zadržet.”

„Já že je nemůžu zadržet?!?” zařval taká. Otočil své těžké, masivní tělo k Seassorovi a vypadal, že se chce vrhnout na maličkého Foota a zamáčknot ho jako obtížný hmyz.

Seassor bolestivě zacvrlikal a celý se roztrásl. Zůstal však neústupný. „Půjdou všichni,” opakoval. „A jestli mi budeš vyhrožovat, půjdu s nimi.”

Když Fellokk zjistil, že zastrašováním si nepomůže, poněkud změkkl a řekl mírněji: „Seassore, ustupuji ti už dost, když kvůli tobě oddaluji dašku. Podívej se na

mě, 'je mi zle... hrozně zle! Musím dostat své povinnosti!"

„Víš ale stejně dobře jako já, že daška nemůže proběhnout bez Footů.“

„Právě proto nemůžu připustit, abyste šli dolů všichni! Je to příliš velké riziko -kdyby se vám něco stalo, byla by to nepředstavitelná katastrofa!" Fellokk škulb pravým spárem a zvedl ho ke svému rohu. Sklonil hlavu, jako kdyby na něj chtěl Foota nabodnout, a zařval: „Zanedlouho se přestanu ovládat, Seassore. Tak měj přece rozum!"

„Mám rozumu dost, velký tako. A proto nezměním svůj názor. Všichni Footové jen hoří objevitelskou vášní, nemůžu Je už déle krotit. Je pro mě nesmírně těžké zůstat tady nahoře a cítím neodolatelné puzení jít do toho s nimi. Právě ty bys to měl pochopit, 've stavu, v jakém jsi!"

Fellokk musel uznat, že jsou na tom oba stejně. Daška byla velmi důležitá jak pro Džerry, tak pro Footy, v této chvíli ale u Footů převládá kořistnický pud. Museli se za všech okolností zmocnit siganské mikrotechniky a teprve potom se mohli plně soustředit na dašku.

Nejspíš by došlo ke katastrofě, kdyby také provedl dašku pod tlakem- Footové by pravděpodobně onemocněli a nebyli by schopni splnit svou povinnost. To by zpečetilo konec jeho vlády a nemuselo by při tom ani dojít ke vzpouře.

„Dobrá, souhlasím," řekl pomalu přiškrčeným hlasem Fellokk. Cítil, Jak mu po těle vyrazí pól a stoupá teplota. „Pošli své Footy dolů - ale ať se vrátí co nejdříve!"

„Samozřejmě," ujistil ho Seassor. „Hned vydám příslušné rozkazy."

„Máte hrozně málo času," dodal naléhavě také. „Nepotrvá dlouho a Terranci si všimnou, že se strážní plošina odmlčela. Někoho sem pošlou."

„Musíme si beztak pospíšet kvůli dašce. A s nějakou patrolou si přece snadno po-

radíme," odpověděl Seassor- „Nepošlou rovnou celou flotilu jen kvůli tomu, že se jim neozývá stanice nad opuštěnou planetou. Koneckonců ani nestihli odeslat nouzový signál."

Když Foot odešel, také se už déle neudržel. Rozeřval se a rozmlátil další kusy cenného mobiliáře, aby se zbavil vnitřního pnutí. Musel se vysílit, aby srazil teplotu opět na přijatelnou mez. Ze všeho nejraději by pobíhal po Hradu a hledal zrádce, aby si s nimi mohl vyřídil účty v litém souboji.

Neodvažoval se ale v tomto stavu opustit své komnaty, aby se nekontrolované ne-rozzuřil. *Je to čím dál horší,* říkal si v duchu zoufale. *Musím to udělat, a to co nejdříve. Musím zahájit ohrad, jinak přestanu byt takou. A to nesmím dopustit.*

^ _*^

Seassor určil velitelem výsadku mladého talentovaného Vorusseu a vydal mu přesné rozkazy. Osm set po zuby ozbrojených Footů nastoupilo do pěti šourchtů. Footský vůdce věděl dobře, jak je tlačí čas, Fellokk se nedal držet na uzdě věčně.

Ani jemu nebylo zrovna dobře u srdce, když posílal pryč své soukmenovce, jinak to ale nešlo. Terranci koneckonců nebyli hloupí a určitě se nepovede zaskočit je podruhé.

Rušící pole byla vypnuta a mohl být obnoven normální rádiový provoz.

Krátce nato z GOUŠARANU odstartovaly šourchly. Footové nejprve provedli průzkumný let kolem Sigy. Na planetě bylo pusto prázdno- Byla v soustavě druhá ze Čtyř, byla přibližně stejně velká jako Terra, vládla na ní o něco vyšší přitažlivost a měla podobné podnebí.

Města neviděli žádná. 'V osadách a na obou kosmodromech zbyly z domů už jen vnější stupky- Nikde nezjistili technická

zařízení. Měření ukázala, že žádná se nenachází ani pod povrchem. Svět byl ponechán sobě napospas. Až na továrnu.

Vorussey se zmocnilo obrovské vzrušení, když spatřil rozlehlý komplex budov. Bylo to přesně tak, jak bylo popsáno v ukořistěných datech. Na ploché střeše hlavní budovy bylo vyvedeno in těrko s lnovými písmeny jméno ČADO. Přesné tenhle výraz vypátrali v terranských podkladech. Měli před sebou kompletní siganskou továrnu, svůj hlavní cíl.

Lokátory hlásily nespočet strojů, výrobních linek a spínacích zařízení. Všechno se zdálo být zcela neporušené. Továrna se nacházela v klidovém režimu a čekala, až ji někdo správnými pokyny probudí z dřímoty.

„Nemýlili jsme se!“ ohlásil Vorussea vítězoslavně Seassorovi. „Tam dole na nás čeká největší poklad, o jakém jsme kdy snili!“

Nakazil svým nadšením ostatní Footy. Už se nemohli dočkat, až přistanou a vyzkoušejí si fenomenální siganskou mikrotechniku.

„To byla od nich hloupost nechat stát zrovna tuhle fabriku,“ poznamenal Salassor, který stál vedle Vorussey a sledoval kontrolky.

„Nám se to ale teď hodí,“ namítl velitel výsadku.

Nařídil Džerrům, aby dosedli s Šourchty přímo u centrálního sektoru. Ti měli za úkol jen vysadit Footy a jejich vybavení a pak se okamžitě vrátit zpátky do vesmírného hradu. Seassor nechtěl nic riskem vat; kdyby se tu náhodou ukázala terranská loď, nesmělo nic prozrazovat přítomnost Footů na povrchu Sigy.

„Nebudou vůbec vědět, co se stalo,“ prohlásil Vorussea optimisticky. „I kdyby přiletěli podívat se, co je se strážní plošinou, bylo by pozdě. Fellok je okamžitě zničí

a my zmizíme, dřív než dorazí posily. Když půjde všechno hladce, budeme už dávno pryč, než začnou něco čout.“

8.

F o Otové

Když šourchty opět vzlétly, rozdělil Vorussea Footy do menších skupin, které měly za úkol rozptýlit se po továrně a prozkoumat co největší počet sektorů. Footové si nejdřív chtěli vytvořit důkladný přehled, aby zjistili, co by se jim vůbec hodilo vzít si s sebou.

„Vorussea měl současně v úmyslu aktivovat zařízení a chvíli pozorovat, jak továrna pracuje.“

Footové se shromáždili kolem hlavního vchodu; okrajové sektory se chystali vyplnit až později. Byli si jistí, že nejdůležitější zařízení se beztak nacházejí v okolí centrální části.

„Je skvělé, že Siganci přizpůsobili rozměry továrny své velikosti,“ řekl Vorussea. „Hodně nám to usnadnil.“

Několik Footů hlásilo, že všechny vchody jsou zakódovány, žádné další energetické pojistky prý ale nenašli.

„Kdyby vstoupil do továrny někdo nepovolaný, patrně by tím vyvolal poplach na strážní stanici,“ usoudil Salassor.

„Tenhle problém už nemusíme řešit,“ odpověděl Vorussea, napřáhl obě pravé tykadlové paže a vysoce citlivými prsty šmátral po přepážce hlavního vchodu a přístupovém kontrolním panelu zapuštěném do zdi vedle. Zanedlouho vycítil povahu příslušné techniky a rychle se s ní obeznámil.

„Kód není těžký,“ oznámil ostatním. „Dovnitř se dostaneme hladce.“

„Není až moc jednoduchý?“ namítl Salassor.

„Proč?“ podivili se Vorussea. „Kdo by se mohl vloupat dovnitř, Salassore? Ter-ranci dosud netušili, že existují bytosti jako

my - a my zase jsme neznali tak skvělé techniky, jako jsou Siganci. Myslím, že to nemusíme přehánět s opatrností."

"Jsme tu koneckonců proto, abychom se nakapsovali, a ne proto, abychom tu stáli a rozumbradovali!" vykřikl Tabassir, člen Salassorova oddílu. „Jak dlouho ještě budeme otálet?"

"Už ani vteřinu!" Vorussea odstoupil a vítězoslavně ukázal na přepážku, která se začala téměř neslyšně odsouvat ke straně.

V té chvíli už nebyli Footové k zadržení. Hrnuli se kolem svého vůdce do budovy a až bezohledně se při tom strkali a odhazovali stranou. Už nedokázali déle čekat. Jednotlivé týmy se uvnitř bleskurychle rozdělily a zamířily k určeným stanovištím.

Všude bylo ticho a pusto. Systémy na udržení životních podmínek pracovaly bezvadně; vzduch byl příjemně svěží a chladný a vonělo to tu novotou. Chodby a místnosti byly čistě čisté, na kovových a plastových površích neulpívalo žádné smítko nebo zrnko prachu.

Zatímco Vorussea a několik dalších Footů se vydali hledat hlavní rozvodnu, Salassor a ostatní pročesávali prostory centrálního sektoru. Uspořádání chodeb tu nepřipomínalo bludiště, jak byli Footové zvyklí na GOUŠARANU. Jejich systém byl pravidelný, jedno poschodí se nacházelo přesně nad druhým a souměrně byly rozmístěny také velké výrobní linky, kanceláře a laboratoře. Orientace v továrně byla vskutku snadná.

^ A ^

Salassor, Tabassir a Nosserea tvořili jeden tým. Zůstali v přízemí a snažili se uvést do provozu pomocnou rozvodnu.

"Jaké Je tu všude ticho, co?" řek! Nosserea. Nikdy předtím nic takového neza-

žil. Od narození žil a pracoval v létajícím hradu, kde se všude rozléhal rámus a prostředí nebylo tak zoufale sterilní jako tady.

Někteří jeho soukmenovci opustili Hrad, když byli na Zemi, a dostali se do sítě chodeb, které Džerrové vykutili ještě na Thorrimu a přivezli Je s sebou. Poté ale serofové a nižší džerrští vůdci zakázali Poetům jakékoli další výpady, aby se nezranili nebo dokonce nezabili. Footů bylo málo a byli pro Džerry příliš důležití, než aby takhle riskovali.

Jedním z předchozích průzkumníků byl i Salassor. Také on si uvědomoval, že tahle továrna je něco docela jiného. To musel vidět a cítit každý Foot! Ocitli se v dokonalém ráji!

"Nechápu, co ti na tom nevoní?" Zeptal se Saiassor Nosserey.

"Je to divné. Připadá mi to nezvyklé, protože jsem nikdy předtím nespátřil nic tak opuštěného, prázdného." Nosserea se rozhlédl. „Mám dojem, že slyším zvuky, ale nikoho nevidím. Je to normální?"

"Moc se rozrušuješ," řekl mu posměšně Tabassir. „Kdo by tu tak asi mohl být? Straší tě snad to ticho? Nebylo by ti nakonec milejší, kdybychom narazili na stovky Siganců?"

"To přirozeně ne. Jen jsem si to nedovedl představit. Musím se s tím nejdřív vy-, rovnat. Prostě nechápu..." Foot se zničehonic zarazil a znovu otočil hlavu. Vypouklé oči umístěné po stranách hlavy mu umožňovaly zachytit všechno v zorném poli širším než 180 stupňů.

"Co zas máš?" zeptal se ho netrpělivě Salassor. „Nezdržuj nás, za chvíli budeme v kontrolní sekci."

"Ale něco tam je," zašeptal Nosserea.

Svým rozčilením nakazil ostatní. Na lesklé, mokvající kůži na hlavě a na krku a na částech paží nepokrytých oblekem se mu tvořily olejnaté kapičky.

"Tady není živáčka," prohlásil Salassor,

-když pohlédl na multifunkční displej-„Skutečně tu nikdo není, zaměřuji! jenom spoustu zařízení.“

„Možná emise strojů překrývají vyzařování živých bytostí.“

„Tady ale vážně žádni Siganci už dávno nejsou...“ Salassor zmlkl, když ho Tabassir znenadání popadl za levou spodní paži. Všichni tri Footové se vrhli ke stěně a marně hledali spásné výklenky nebo přepážky.

Stěny byly hladké a rovné, všechna vedení byla zapuštěná do nich, a nikde nebyly vidět příklopy větracích nebo údržbářských šachet. Všechno zde bylo zcela účelné, prosté jakýchkoli ozdob. Bylo to zde úplně jiné než v pompézních chodbách GOUSARANU. Kdo by se tu asi mohl cítit dobře?

Tri Footové se chvíli ani nehnuli a dokonce tajili dech.

Nyní se mohl i Salassor přesvědčit o tom, že Nosserea nehysterčil naplano. Zaslechl bzukot, který se pomalu blížil. „Co budeme dělat?“ zašeptal Tabassir. „Padáme odsud! Musíme si najít nějakou skrýš!“ navrhl Nosserea.

„Ne, musíme zjistit, kdo se to tu poflakuje,“ rozhodl Salassor. „Máme výhodu, že ho můžeme překvapit. Když zakročíme rychle, můžeme ho přemocet a zajmout. Připravte si zbraně!“

Všichni odjistili ruční paprskomety dlouhé jako džerrský palec, ale mnohem užší a elegantnější. Přepnuli je na paralyzátory a napjatě, se zatajeným dechem čekali, co se bude dít. Možná se zakrátko objeví oddíl Footů, kteří je hledají nebo jen zabloudili. Možná ale také...

Tri drobní tvorové znovu zatajili dech, když se bzukot ozval docela nablízku a dalo se z něj usoudit, že ten, kdo ho vydává, se k nim nezadržitelně blíží.

Vzápětí se zpoza rohu vynořil čisticí robot. Byl tenký, neforemný, na výšku mě

řil skoro třicet centimetrů a všechny údy měl vybavené nejrůznějšími nástroji. Vytíral a uklízel chodbu, a aniž se zastavil, prošustil lhostejně kolem Footů. Nebyl zřejmě naprogramován na to, aby si všímal vetřelců.

Tabassir roztáhl tenká ústa umístěná hned nad tlustým krkem, zamlaskal a řekl. „Teď už alespoň víme, proč je tu všude tak strašlivě čisto. Tyhle čisticí mašinky zaručeně šmejdí po celé továrně.“

„To na Sigance sedí,“ poznamenal Salassor. „Když už musejí opustit továrnu, nenechají ji zchátat.“

Nosserea mlčel, ale dost rychle se mu vypařily olejnaté kapky na kůži. Zjevně se mu ulevilo.

^ A ^

Hledaná rozvodna se nacházela v prosklené místnosti poblíž výrobních linek. Zařízení bylo stejně jednoduché jako všude jinde: kontrolní panely, pohodlná konturová křesla a zásobovací jednotka.

Salassor a jeho druhové si chvíli prohlíželi kontrolky a hledali spouštěcí terminál. Teprve potom se pokusili překonat zapínací kód. Povedlo se jim to napotřetí. Rozvodná zařízení ožila; objevily se miniaturní hologramy s programy, pokyny a názornými tabulkami. Zakrátko ohlásil syntron připravenost ke spuštění.

„No vida,“ řekl Salassor náramně spokojeně. „To bychom měli.“ „Je to fantastické!“ zajásal Nosserea. „Vidíte ty jasné, přehledné obrázky? Je to všechno přesné uspořádané. Stačí si jen ještě vyvolat spínací schémata a popisy funkcí a přenést si to všechno do naší datové paměti!“

„Nezapomeň na software, který jistě budeme schopni zkopírovat,“ poznamenal Tabassir. „Budeme tak mít možnost vyrobit spoustu mikropřístrojů.“

Salassorovi.

„Jen hezky pomalu. Rád bych ještě viděl, jak funguje výroba. Můžeme si hned udělat pár přístrojů, takříkajíc jako ukázkové modely, kdyby se něco pokazilo při přenosu dat.“

Tabassir se vyšplhal do jednoho z konturových křesel, aby měl lepší přehled. „Máš naprostou pravdu,“ řekl. ...

„Každopádně nám to nepotrvá tak dlouho, jak jsme předpokládali. Tedy pokud je všechno členěno stejně přehledně jako tady - což se dá předpokládat.“ Nosserea vytuká! cosi na klávesnici terminálu a zapištěl uchváceně. „Je to prostě zázrak.“

Footové si vypnuli zesilovače, když nyní nemluvili s Džerry. Hlasy měli vysoké a tenké; velkým bytostem mohly z určité vzdálenosti znít jako cvrkot.

Salassor se soustředil na hlavní terminál. Hologramy mu poskytovaly pokyny, jak má rozjet všechna zařízení a zahájit výrobu. Všema čtyřma rukama zakončenýma vždy dvěma citlivými prsty klouzal po senzorických polích. „Hned by to mělo

vypuknout,“ řekl. Vtom se stalo cosi překvapivého. „Není možné provést žádané příkazy,“ ohlásil syntron, kterému Poetové rozuměli díky translátorům. „Zařízení bude aktivovat pouze demonstrační model umožňující získat přehled o zařízení. Po pěti minutách proběhne automatické odpojení.“ Tři Footové se na sebe užasle zahleděli. „Co?... Co to má znamenat?“ vyhrkl Tabassir.

„Jak se dá uvést do chodu výrobní linka?“ zeptal se Salassor syntronu.

„To nelze provést odsud, nýbrž jen globálně z hlavního energetického agregátu.“

odpověděl syntron. „Existuje možnost, jak to nějak obejít

pomocí jiných kódů?“ „Ne. V žádném případě.“

„To přece nejde!“ Salassorovy prsty se horečně rozběhly po ovládacích panelech, ale marně.

Jeden po druhém se Footové pokoušeli něco změnit, ale ukázkový údaj zůstal stále stejný. Měli všechny ty lahůdky takříkajíc pod nosem, ale nemohli po nich chňapnout.

Přesně po pěti minutách standardního galaktického Času se celý systém opět vypnul a ovládací panely se uložily ke spánku.

„Vorusseo, máme problém!“ oznámit Salassor rádím veliteli footského výsadku.

„Já vím,“ odpověděl. „Nejste jediní.

Bylo by také až příliš krásné, kdyby to šlo jako na drátku. Abych byl upřímný, skoro jsem počítal s potížemi. Siganci prostě zabudovali do systému pár překážek.“

„Možná je to v souladu s jejich strategickým způsobem práce,“ prohlásil Tabassir. „Až se zapne hlavní spínač, zcela zjevné budou jednotlivé úseky pracovat samostatně. K čemu by jinak byly ovládací jednotky?“

„Také si to myslím,“ řekl Vorussea. „Najdu hlavní energetický agregát a uvedu továrnu do provozu. Vy zůstaňte na svých místech, prosím, abyste mohli okamžitě převzít data. Mějte trochu strpení, nechci nic uspěchat.“ Třem Footům nezbylo než čekat. „Doufejme, že to nepotrvá dlouho,“ řekl po chvíli Nosserea. Neklidně se vrtěl v křesle a ve světlých očích mu fanaticky žhnulo. Co chvíli zabloudil pohledem k výrobní lince, kde stáli strnulí roboti a čekali, až je někdo probudí. Footové ani nevěděli, co se v tomto sektoru vyrábí - že by nějaký předmět denní potřeby? Nebo

zbraň?

„Vorussea je zkušený, určitě to rychle zvládne,“ pokusil se Tabassir utěšit sám sebe i své společníky.

Byli čím dál nedočkavější. Zakrátko se vítězoslavně vrátí - a pak je čeká daška! Žádný džerrský kmen se s nimi nebude moct měřit!

9.

Duchové, jez jsem vyvolal... Vorussea konečně dorazil do hlavní rozvodny. Bylo mu trochu nepříjemné pohybovat se rozlehlými prostorami a nikoho nepotkat - málem si to ani nedovedl představit.

U Džerrů vládl vždy čilý ruch a shon, byla jich neustále spousta pohromadě, protože potřebovali intenzivní kontakt. Footové považovali za zcela normální se mezi nimi mrštně motat, pokud se nerozhodli pro cestu jedním z četných spojovacích kanálů.

Bylo nepředstavitelné, že už se nikdo nestaral o toto nádherné technické dílo. Jak jen mohli Siganci opustit takový div? Továrna jako by přímo čekala na Footy, aby se Jí konečně doslalo patřičného uznání!

Vorussea nepovažoval za problém překonat přístupové kódy k systémům a vytáhnout z nich všechny informace. Všichni Footové byli přece bez výjimky rození technici. Měli zcela zvláštní, ne-li jedinečné nadání - nemuseli nic dlouho studovat, učit se vzorečky a zákony. Pochopili často velmi rychle intuicí, co mají dělat; zdokonalovali svůj um pouze zkušenostmi a stačilo jim na to ještě méně času než dospívajícím.

Byli předurčení k tomu, aby dovedli zacházet bez počátečních potíží s cizí technikou. Bylo to skoro, jako kdyby s ní vstupovali do symbiotického vztahu. Stačilo jim, aby položili červovité prsty na kontrolky, a hned vycítili podstatu cizích technických procesů.

Instinktivně vydávali správné příkazy a předvíдали, jaké procesy jimi spouštějí. Stejně snadno jako se mu podařilo překo-

nat přístupové kódy si Vorussea určitě hravě poradí s vestavěnými bloky a uvede továrnu do provozu.

Pro svůj talent se Footové sami označovali za instinktivní techniky. .. Velitel footského výsadku se však nenechal strhnout k žádné nepředloženosti. Rozhodl se, že bude postupovat velmi obezřetně, neboť musel počítat s tím, že může chybným krokem nejen spustit poplach, ale také možná způsobit nežádoucí vedlejší účinky - třeba neprodyšné uzavření továrny. Nesměli se tu zdržovat příliš dlouho.

Nejprve se prostřednictvím osmi prstů seznámil s kontrolkami a se systémem. Bylo úchvatné, že všechno bylo v pohotovostním režimu. Stačilo několik příkazů a ČADO procítme k životu.

Co nevidět se měl vyplnit staletý sen, předávaný z jedné footské generace na druhou.

Vorussea si nechal nejdřív předložit situační zprávu. Byly zde pouze dva jednoduché kódy, které se daly snadno překonat. Sloužily spíš jako morální varování, měly nepovolanému vetřelci připomenout, že tu nemá co pohledávat. Foot si byl jistý, že nespustí žádný poplach.

Zbývalo ještě několik sepnutí...

„Připravte se!“ oznámil velitel výsadku rádiem svým soukmenovcům.

^ A ^

Tabassir vyhodil z křesla blesk, který se vyzkratovalo jeho oblek. Proletěl vzduchem jako suchý list a narazil prudce na stěnu. Sesul se podél ní na zem a zůstal ležet. Z šedočerného obleku mu stoupaly tenké proužky dýmu.

Nosserea vylekaně zavřískl a ucouvl od kontrolek, zatímco Salassor dát klouzal prsty hekticky po senzorických polích.

„Co se stalo? Co se to jenom stalo?“ ječel Nosserea jako pominutý.

Tabassir přišel k sobě, zasténal a vyškřábal se na nohy. Nebyl zraněn, jen jím otrásal hluboký šok.

„Vorusseo!" křikl Salassor do mikrofону.

Nedostal žádnou odpověď.

„Nejspíš nastaly problémy všude," sdělil Salassor svým druhům. :

„Jak se to ale mohlo stát? Že by Vorussea něco přehlédl?" Nosserea se ne a ne uklidnit. Synttron ustavičně prskal a chrлил ze sebe nesouvislá slova, jimž Footové vůbec nerozuměli.

„Co budeme dělat?" zanařikal Tabassir. Jeho oblek pozbyl ochrannou funkci a displeje byly tmavé. Měl k dispozici už jen zbraně.

„Já nevím...,“ zamumlal Salassor bezradně.

Vzápětí se přikrčil, když k nim z terminálů vyšlehly další blesky. Sršely jiskry, a když dopadly na kov, tavily ho. Do toho nepřetržitě kvákal vyjančený synttron.

Footové zírali užasle na hologramy, v nichž se buď objevovaly chaotické obrazce nebo poskytovaly návod na sestavení nějakého síleného přístroje. Kontrolky nereagovaly vůbec.

„Doufejme, že se ostatním nic nestalo,“ řekl Tabassir a sklepl si dohasínající jiskru z kovové tkaniny svého obleku.

„Tady už moc nepořídíme,“ prohlásil Salassor. „Asi uděláme lip, když se vydáme k hlavní rozvodně- Možná tam budeme něco platnit. Je to pořád lepší, než tu nečinně dřepět a možná ještě ke všemu vylítnout do vzduchu.“

„Vorussea je packal!“ vykřikl Tabassir. „Udělal nějakou chybu Seassor měl jít přece Jenom s námi, je z nás nejzkušenější!“

„My za to v žádném případě nemůžeme!“ zakňoural Nosserea. „Třeba přece Jen existovalo nějaké tajné ochranné opatření!“

„Nesmysl!“ vyštěkl Salassor. „Nejspíš

něco pokazili čistící roboti nebo továrna nebyla řádně prozkoušená! Proč by jinak nastal takový zmatek? Myslíte si, že takhle se zahánějí vetřelci? Siganci by si jen ničili vlastní dílo. To by nikdy neudělali. Chyba je v hlavním energetickém agregátu. Musíme ho najít!“

Tři Footové spěšně opustili místnost, zatímco v ní na stolech tančily hologramy v ohňostroji jisker a blesků a za blekotavého synttronova doprovodu.

„Podívejte se, výrobní linka jede!“ vykřikl Tabassir.

A skutečně. Z pásu právě sjížděla řada mikropřístrojů; Poetové nedokázali na první pohled určit, k čemu slouží. Roboti horlivě vyráběli a do sběrného kontejneru padal jeden přístroj za druhým.

Salassor zděšeně zavřeštěl, když se jeden robot náhle otočil a začal po něm házet přístroje. A najednou jako by se zbláznili všichni roboti. Popadali, co jim přišlo pod ruku, a metali to po Footech. Ti se dali na útěk napříč dlouhou halou. Zrychlili pomocí antigravů, ale snesla se na ně sprška dalších přístrojů.

Těsně předtím, než se za nimi zasunula automatická přepážka, se Salassor ještě jednou letmo ohlédl. Ve výrobní hale vládl nepředstavitelný chaos. Když už roboti neměli čím házet, začali rozebírat pás i sami sebe a ostřelovali se součástkami

navzájem.

Footové se vyvlekli na chodbu. Neutrpěli žádná zranění, ale byli v šoku.

„Jak... Jak jenom se to mohlo stát?“ vyhrkl zadýchaně Nosserea.

„To je teď úplně fuk!“ zachrčel Tabassir. „Jsem úplně bezmocný, nemám se čím bránit! Měli bychom vyjít ven a přivolat si Šourcht.“

„Ne, musíme za Vorusseou, abychom znovu ovládli situaci!“ zařval Salassor. „Pořád ještě si myslím, že dokážeme najít a odstranit chybu.“

„Ale co ty škody...?“

„Co Je nám do těch kráma? Důležitější jsou pro nás konstrukční plány; programy! Beztak s sebou nemůžeme vzít tolik materiálu.“

„Proč se nám nikdo neozývá?“ zasténal Nosserea a horečně ťukal na displej.

„Nejspíš mají něco lepšího na práci, než se starat o nás,“ namítl Tabassir štiplavě. „Měli bychom sebou konečně hodit!“

^ A ^

Vraceli se chodbou zpátky a v jedné chvíli se málem přerazili o zbytky čistícího robota. Jeho vnější plášť ještě žhnul a stroj škubal údy v posledním tažení. Salassorovi ho bylo skoro líto. Stejně jako předtím bylo na chodbě ticho; drama se odehrávalo za zavřenými přepážkami v jednotlivých sektorech. Zatím nepotkali nikoho z ostatních oddílů. Všichni zřejmě pobíhali stejně bezhlavě po okolí a hledali Vorusseu. Nikdo nevěděl, co má dělat.

Footové se vyhnuli robotovi širokým obloukem. Přesně ve chvíli, kdy se ocitli za ním, jako by šlápli na nastraženou minu. Robotovy ostatky explodovaly. Výbuch odhodil všechny tři na stěnu a z obleků jim sršely roje jisker. Svíjeli se na podlaze, pokožka se jim přehřívala a nebezpečně vysychala. Kovová tkanina sice zabránila závažnějším zraněním, jinak je ale zkratované obleky vůbec nechránily.

„Jestli se odsud dostaneme, postarám se o to, aby Seassor vyvinul bezpečnější obleky,“ vyprskl vztekle Salassor. : „Tak padáme!“ přikázal vzápětí. • Pomohli si vzájemně na nohy a potáceli se chodbou pryč. Náhle se Salassor zastavil a vykřikl:

„Proč se to tu stáčí doleva?“

„Přišli Jsme odtamtud,“ odsekl Nosserea. „Je to jediná cesta.“

„Jenže si nevzpomínám, že bychom na cestě sem někde zahruli doprava! Jdeme

určitě špatně!“

„Blbost! Jiná chodba tu přece nebyla!“ Salassor si pochybovačně změřil své dva druhy a vyjekl: „Opravdu si na nic nepamatujete?“

„Ne,“ přiznali se. „Nevšímati jsme si toho moc, protože jsme postupovali podle plánek.“

Salassor se suše zasmál a řekl: „Jenže teď už žádné plánky nemáme, přátelé. Lépe řečeno si je už nemůžeme vyvolat.“

„Kde vlastně bereš jistotu, že jdeme špatně?“ zeptal se ho Nosserea.

Salassor si nebyl zdaleka tak jistý. Jen mu to přišlo divné, ale nesledovat příliš pozorně detaily, když šli na své stanoviště. A ti dva měli pravdu, jiná chodba tu nebyla. Jdou tedy správně. Nejspíš se mu to trochu pomotalo v hlavě po tom všem, co zažili. • „Tak jdeme dál, nebo co?“ zeptal se ho naléhavě Tabassir.

Kráčeli chodbou a měli pocit, že jim to trvá mnohem déle, než když šli opačným směrem.

„Jak jenom se to mohlo stát?“ rozzuřil se po chvíli Salassor. „Když jsme šli do rozvodny, nebyla tu žádná odbočka! Tak kde jsme teď?“

„Pořád ve stejné chodbě,“ odpověděl mu lakonicky Tabassir.

„Já to nechápu,“ vztekal se Nosserea. „Siganci přece všechno postavili souměrně. Jak to, že jsme se dostali jinam?“

Salassor osahával stěny, ale nic necítil. Nebyla za nimi žádná technika, „Máte tušení, kde Jsme?“ vyhrkl. „Děláš si srandu, nebo co?“ vyštěkl Tabassir.

„Ne. Měl jsem na mysli, v kterém sektoru asi teď jsme.“

„Já chci odsud!“ zavřískl zničehonic Nosserea a na kůži se mu opět objevily olejnaté kapky.

„Měli bychom se vrátit, Salassore," navrhl Tabassir. „Možná se nám podaří odněkud navázat spojení s Vorusseou.",

„Jestli Jsou on a ostatní ještě vůbec tady," zamumlal Nosserea.

Salassor na něm jasně viděl, že začíná podléhat panice. Footům se to stávalo málokdy, ale lada se nebylo čemu divit. Byli zcela odříznuti od okolí, beznadějně zabloudili, měli poškozené, nefunkční obleky a nevěděli kudy kam. Kdyby tu byl nějaký Foot sám, určitě by už dávno zešlél.

„Vím, co uděláme," prohlásil Nosserea znenadání.

Ostatní dva na něj nadějeplně upřeli vypoulené oči.

„Vrátíme se, odkud jsme vyšli, a budeme si na stěnách paprskometry vypalovat značky. V rozvodně si vyvoláme situační plán a znovu se zorientujeme. Značky nám pak pomohou, kdybychom opět zabloudili."

Vydali se na zpáteční cestu a podstatně zrychlili krok. Klusali chodbou a v pravidelných odstupech si pořizovali značky.

Nakonec Saiassor zastavil a manipuloval s displejem. „Co Je?" zeptal se ho Tabassir. „Stopky ještě fungují," odpověděl velitel týmu. „Než Jsme vyrazili na zpáteční cestu, prostě jsem je zapnul - Už ani nevím proč." „No a?"

„Už zase přetahujeme čas. Dávno jsme měli být v rozvodně nebo alespoň ve výrobní hale. A navíc Jsme běželi."

Nosserea se začal opět potit. Tabassirovi vybledly a zmatněly OČI.

„To nemyslíš vážně," zašeptal nakonec. „Naprostě vážně. Někdo nás tu vodí za nos, přátelé. Jak se zdá, tahle továrna má přece jenom automatické pojistky a nepustí ven nikoho, kdo se v ní zdržuje bez povolení." • „Jsme v pasti!" „Přesně tak."

Tabassir se náhle otočil a proběhl chodbou k nejbližšímu ohybu.

„Neblázní, ještě se ztratíme jeden druhému!" volal za ním Salassor.

„Budu se držet na dohled!" křikl na něj Tabassir.

Vzápětí zmizel.

^ A ^

„To snad ne!" zaječel Nosserea. „Já to nechápu!"

„Zato já to začínám pomalu chápat," poznamenal Salassor naprosto klidně.

Dal Nossereovi znamení, aby ho následoval, a zamířil k místu, kde se předtím rozplynul Tabassir.

Ani ho neudivilo, když náhle za stěnou zaslechl hlas zmizelého druha.

„Už to mám! Vlezli jsme skutečně do pasti!"

„Ale co...?" divil se Nosserea a natáhl krk, když se Salassor dotkl stěny.

„Cítím odpor," řekl velitel týmu. Přitlačil - a najednou měl ve stěně paži.

Nosserea vzrušeně zacvrlikal.

„Jsme hlupáci! Takhle se nechat napálit," povzdechl si Salassor. „Jde prostě o optický klam. Ochranné pole, které vypadá jako stěna, a přece jím lze proniknout. Tak pojď."

Prodrali se polem, které kladlo jen takový odpor, aby někdo neprohlédl trik hned na první pokus, a na druhé straně na ně už čekal Tabassir.

„Máme problém," řekl na uvítanou.

„Máme spoustu problémů," pokusil se Salassor o černý humor.

„Tenhle má ale nejvyšší prioritu," namítl Tabassir. „Neustále se vytvářejí nová a nová optická pole. Takže značky jsou nám prd platné."

„Jenom nechápu, Jak je to možné, když je tu pořád jedna jediná chodba," podivil se Nosserea.

„Tyhle projekce tu musely být už předtím, ale my jsme je vůbec nelokalizovali - protože jsme se už nemohli dočkat, až budeme v rozvodně“ vysvětloval Satassor. „Představuji spojení s jinými chodbami, které nemají být na první pohled zjevné - ať už z jakéhokoli důvodu. Pravděpodobně jsme už dávno v jiném sektoru, protože nás tyhle neustále se měnící a tékající bludičky vodí za nos.“

„Budeme se tedy muset pořád rozbíhat proti zdi, abychom zjistili, která je pravá a která ne?“

„Nemáme na vybranou.“

Po nějaké době konečně došli do jiného výrobního sektoru; nevěděli, kde jsou, doufali ale, že to zjistí v rozvodně. Nikde nepotkali žádného Foota, byli i nadále úplně sami.

Zdálo se, že tady je všechno v pořádku. Roboti se horlivě činili u pásu- Na různých pultech se opracovávaly laserem polotovary a posléze putovaly k finální úpravě. Footové se plížili opatrně kolem robotů k prosklenému velínu. Ti o vetřelce neprojevili zájem ani ve chvíli, kdy se automaticky odsunula přepážka.

„Možná přece jenom nevládně chaos všude,“ zašeptal Nosserea, aby si dodal odvahy.

Salassor se rozhlédl po centrále. Také zde se zjevně zbláznilo několik hologramů, ale ne všechny. Sytnron nereagoval na řečový povel. Prostřednictvím senzorických polí se rovněž nedal zadat žádný příkaz - a přece měli Footové štěstí. Hologram u stěny poskytoval přehledný obrázek jednotlivých sektorů a spojovacích chodeb. Zatímco zbývající dva ostražitě pozorovali okolí, Salassor pečlivě studoval plánek.

„Teď už vím, kudy se dostat k Vorusseovi,“ prohlásil po chvíli. „Měli bychom se ihned vydat na cestu.“

Opustili prosklenou rozvodnu a na oka

mžik se zastavili v hale. Výroba však probíhala naprosto „normálně“. Přesto sesunuli velmi opatrně podél stěny a nespouštěli roboty z očí.

„Náhle se Nosserea zastavil a trochu se zkroutil.“

„Co je?“ zeptal se ho Salassor netrpělivě.

„Laserová jednotka,“ zašeptal jeho soukmenovec a ukázal na úsek zpracování polotovarů.

„Co je sní?“

„Přestala pracovat.“

„No a?“ zasyčel Tabassir. „Tím se přece nebudeme zdržovat.“

„Jenže nás pozoruje.“

Laserový robot se vzápětí pomalu otočil k nim. Třebaže neměl oči, měl Salassor náhle pocit, že je bedlivě pozoruje. Přikrčil se stejně jako Nosserea. Robot mu připadal jako číhající šelma.

Ostatní roboti pracovali dál. Jen ten s laserovou jednotkou strnul a stál obrácený k nim. Nedalo se předpokládat, že by je napadl, vždyť na to nebyl naprogramovaný. Přesto se zdálo, jako by ten krám věděl, že jsou v hale Footové - proč se o ně vůbec stará?

Salassor sebral všechny síly, aby se vzpamatoval. Nesmí dopustit, aby ho protivník dohnal k šílenství. Naznačil druhům, že půjdou dál, a vykročil.

Nic se nestalo.

Udělal několik kroků směrem k východu.

Vždyť o nic nejde, to mě Jenom zblblnul věčně nervózní Nosserea, pomyslel si Salassor vztekle. Napřímil se a kráčel energicky dál.

Vtom se jeho směrem napřáhla kovová paže. Salassor se zarazil a zmateně pohlédl na laserového robota. Nechápal, jak je to možné.

„Pozor!“ vykřikl Nosserea a strčil do obou společníků tak prudce, až málem upadli, a sám se vrbina podlahu.

V té chvíli laserový robot vystřelil. Těsně nad hlavami jim prosvistěly paprsky a udělaly ve stěně několik dírek. Výstřely nebyly smrtelné, mohly být ale hodně bolestivé.

Tabassir bez otálení tasil paprskomet a dezintegroval zjevně pomatený stroj. Dosáhl toho, že se k nim obrátil další laserový robot.

„Přestaň!“ křikl na něj Salassor. „Jen to všechno ještě zhoršíš!“ Obával se, že se stejně jako předtím zblázní celá výrobní linka a roboti budou pálit bez rozmyslu po všem, co se hne.

Zcela vyděšení Footové se dali opět na útěk a kličkovali halou k východu, aby robotům ztížili míření. Laserová jednotka však střelila, kam se ji zlíbilo. Skoro to vypadalo, jako by ji bavilo, že Jenom tak honí vetřelce.

V jejich blízkosti to syčelo a ke stropu stoupaly proužky kouře. Zdálo se, že robot postupně zvyšuje intenzitu paprsků. Naštěstí se Jim postavil jen tenhle jediný, všichni ostatní se podle svého programu dál věnovali práci.

Tabassir vykřikl, když ho olízl jeden paprsek a vypálil mu do obleku doutnající díru. Zdálo se, že je z nich největší smolař, pokudže to schytl jako první. Klopýtal za svými druhy, mohutně máchaje spodními pažemi, aby si zchladli ožehlé místo.

Konečně doběhli k východu. Laserový robot za nimi ještě poslat salvu na rozloučenou, tu ale z valné části zachytila zasunující se přepážka.

10.

Poslední past

„Všechno Šlape jako na drátkách!“ zvolal Arno Wosken spokojeně.

Siganci měli ze svého úkrytu dokonalý přehled; nikdo by je nemohl nyní zaměřit, Footové byli příliš zaměstnáni sami sebou.

Chaos se mezitím rozšířil po celé továrně. Sigancům bylo jasné, že dochází k ničení obrovských hodnot, věděli ale současně, že to všechno se dá spravit- Důležité bylo dát Footům pořádný výprask a honit je sem lam, aby neměli čas na přemýšlení.

Domino Ross se uculoval. Siganci vědomě vyvolávali a řídili chybná zapojení. I když nestihli dokončit všechny léčky, přesto dosahovali nesporných úspěchů. Footové propadli zoufalství a Siganci jim nedopřáli odpočinku. Bránili jim cílevědomě v tom, aby využili svého nadání.

Toto nadání bylo téměř neskutečné. Ross dost ustarané sledoval. Jak snadno se Footové dokázali orientovat. Siganci přirozeně uzpůsobili přístupové kódy tak, aby Je bylo možné překonat bez větší námahy, přesto bylo úžasné, jak dovedně zacházeli Poctové s neznámou technikou. Až z toho běhal mráz po zádech. Footové doslova splývali s technickými zařízeními, až s náměsíčnou jistotou nacházeli správné spínače a vydávali správné příkazy.

Kdyby Siganci do systému nezabudovali spoustu pastí, byli by ztraceni. Takhle se jim však podařilo Footy dokonale zaskočit.

„Urychleme finální fázi,“ řekl Domino Ross.

„Sežeňme Je dohromady.“

•4- ^ ^

„Teď už toho mám ale dost!“ zavrčel Tabassir. Celý nešťastný pozoroval své zmučené tělo; kůže ho pálila Jako Čert.

„Měli bychom konečně najít Vorusseau!“ zvolal Nosserea. „Tady se hraje divná hra. Nemůžu prostě uvěřit tomu, že Jde o nedopatření.“

„Nejdřív musíme vyřadit z provozu zařízení a pak uvidíme co dál,“ rozhodl Salassor. „Protože Vorussea zatím nic nepodnikl, zřejmě se potýká se stejnými pro-

blémy jako my. Pokud se zase nedostaneme do nesprávné chodby, měli bychom k němu zkrátka dorazit." Dobře si zapamatoval situační pláněk a vedl soukmenovce jistě k centrálnímu sektoru.

„Vorussea má určitě spoustu potíží, když se mu nedaří vypnout továrnu," prohlásil po cestě Tabassir.

„Pokud je vůbec ještě naživu," sýčkoval Nosserea.

„Jsem si jistý, že je," namítl Salassor. „Ani nás zatím nikdo nenapadl tak, aby nás ohrozil na životě. Máme poškozené jen obleky a zničené lokátory a analyzátory, což znamená, že nám někdo chce zabránit v tom, abychom zjistili pravdu/"

„Jakou pravdu?"

„Že tohle všechno je jedna velká léčka. Nemáme se dostat odsud." •_•

„Jenže Džerrové nás přece budou hledat, ne?" ozval se s nadějí v hlase Tabassir. „Až uplyne smluvená lhůta, rozmlátí to tu všechno napadrt'."

„Přesně tak," přisvědčil Salassor. „A do té doby tu budou i Terranci, protože se jim nehlásí strážní plošina. Jsme my to ale blbci!"

„Blbci a chamtivci," pokračoval Nosserea v sebeobviňování. „Ani ve snu nás ne- ' napadlo, že by Siganci mohli být tak prohnání. A také jsme nepočítali s tím, že by si zničili vlastní zařízení. Předpokládali jsme, že továrnu opatřili jen standardním alarmem, protože Žijí v domněnku, že ni-k'do není tak mrňavý jako oni, aby dokázal proniknout dovnitř. Zkrátka a dobře jsme je podcenili - stejně jako Terrance."

„Už proto musíme odsud vypadnout co nejdřív," naléhal Salassor. „Nezbývá nám než se poohlédnout po jiném způsobu, jak vybrakovat tuhle továrnu. Nesmíme to vzdát - když už jsme jednou tady."

„Možná bychom měli přece jen nejdřív vypadnout," navrhl Tabassir, vzápětí se zarazil a liše dodal: „Už je pozdě."

Oba jeho druzi se také otočili a zjistili okamžitě, co tím myslel. Za nimi se vynořili mobilní roboti, ne vyšší než patnáct centimetrů a ozbrojení. Jejich funkce byla původně jistě zcela Jiná, protože v továrně nebylo zapotřebí tolik bojových jednotek. Někdo si však dal práci a přeprogramoval je.

Salassor si snadno domyslel kdo. Znamenalo to, že byli očekáváni. Tím se rovněž vysvětlovaly podivné události, k nimž došlo od okamžiku, kdy byla továrna uvedena do provozu. Všechno řídili Siganci s jediným cílem - dostat do rukou Footy naráz a bez krveprolití-

Siganci odhadli Footy mnohem lépe než oni je - vplížili se sem před nimi a připravili vše potřebné pro nepříjemné uvítání. Zdáme se tak pomstili za Bousseorovu lest v Hradu.

„Chtějí nás zajmout!" vykřikl Nosserea. „Nejspíš mají v úmyslu nás vyhladit!"

Tabassir a Salassor neřikali nic; vytáhli ruční paprskomety a pálili jako diví, aby si vynutili volný odchod. Jenže Čelili obrovské přesile. Když odstřelili první roboty, protivníci začali opětovat palbu a třem Footům nezbylo než dát se na útek. Hnali se chodbami směrem k centrálnímu sektoru. Pokaždé když chtěl Salassor uhnout do postranní chodby, objevili se v ní roboti.

„Ženou nás jako zvířata!" zachrčel Tabassir.

„Přestaňte okamžitě střílet, jinak nás od- dělají!" přikázal Salassor.

Roboti za nimi postupovali v určité vzdálenosti, ale nepálili po nich.

Footové nyní na vlastní kůži - i když v mnohem jemnější, neškodnější podobě - zažívali, jak jednají Džerrové s nepřáteli, když je napadnou. Jak je chytají do sítí nebo pohánějí před sebou neurobiči. Svým způsobem pociťovali muka a paniku obě-

ti. Bylo nade vši pochybu, že siganští roboti by je zabili, kdyby se dál bránili.

Co s nimi teď Siganci asi udělají - po tom všem, co provedli Džerrové Terrancům?

> ^ ->

Vorussea ztratil dokonale přehled. Už celé hodiny se zoufale snažil odpojit tovární zařízení, ale marné. Přestože ho podporoval bezpočet soukmenovců, nepodařilo se mu znovu získat přístup k cizí technice. Vzpírala se mu —a to bylo pro Foota něco nepředstavitelného!

Footové se neustále dopouštěli přehmatů. Funkčních jim zůstalo jen několik málo obleků. Dřtivou většinu laserové paprsky zkratovaly nebo je poškodily tak, že byly schopny sloužit opravdu už jen jako pokrývka těla.

Veškerým robotickým jednotkám, ať už mobilním nebo ne, jako by selhaly naprogramované funkce a zjevně je řídily „poblázněné“ syntrony. Zdánlivě za tím vším nestál žádný systém a Footové neměli možnost ani čas se patřičně vyladit. Byli neustále napadáni - a to všemožnými způsoby.

Vorussea se snažil držet soukmenovce pohromadě. Neměli však kam ustoupit ani kde se ukrýt. Když se zabarikádovali v místnosti bez strojů, vyhnali je krátce nato odtamtud bez milosti roboti.

Mnoho Footů bylo už zajato a odvečeno neznámo kam. Naštěstí neměli žádné padlé - Sigancům zřejmě záleželo na tom, aby se jim nepřátelé dostali do rukou živí.

Velitel výsadku si snadno domyslel proč. Trpaslíci chtěli přirozeně vydírat laku Fellokka a dostat zpátky loď třídy NOVA. A patrně také chtěli donutit Džerry, aby okamžitě opustili Mléčnou dráhu.

• K tomu nesmělo za žádnou cenu dojít. Musel něco podniknout. Jeho pokus ode-

slat na GOUŠARAN nouzový signál ztroskotat - tentokrát rušila rádiový provoz důkladně druhá strana.

Taká měl pravdu, Footové neměli jít do akce všichni. Raději ani nemyslet na to, že oni tu teď trčí a možná už začala daška! Feliokk ji zřejmě nedokáže oddalovat nadlouho, to věděl i Vorussea. A daška bez Footů byla nemyslitelná. Beztak už jich je tak málo...

Zdálo se, že skončí katastrofou to, co začalo tak úspěšné. Žádný Foot si to do té doby nedokázal představit, zatím pokaždé zvítězili oni...

„Nezbývá nám než se pokusit opustit továrnu!“ křikl Vorussea na soukmenovce, kteří stáli poblíž.

Kolem něj vládl nepopsatelný randál; všechna zařízení v centrále běžela na plné obrátky, i když to nemělo smysl. Venku pobíhali zdivočelí roboti a uvnitř se hemžili vyděšené Footové. Bylo jasné, že siganská past sklapla naprosto dokonale.

„Srazte se víc dohromady, musíme se prostřílet za každou cenu ven!“ přikázal Footům velitel výsadku.

Co by na jeho místě asi udělat Seassor? To samé. Představoval by si také on, že takhle dopadne dobytí Sigy?

Vorusseův rozkaz byl předán dál. Odevšad se sbíhali Footové, pronásledováni zuřivou palbou laserových jednotek a vzduchem poletujícími součástkami, které po nich házeli výrobní roboti.

Velitel výsadku přirozeně u sebe neměl všechny soukmenovce, dobrá polovina se nacházela v jiných sektorech. Byli rozptýleni po skupinkách, a tedy ještě bezmocnější než hlavní jádro. Přesto se o ně nemohl postarat, nejprve se musel snažit dostat pryč všechny Footy nalézající se v centrálním sektoru. Zachrání-li se jich alespoň polovina, nezvrhne se daška v katastrofu.

Vorussea věděl, že je Feliokk naléhavě

potřebuje. Vypadal hrozně, už když odlétali do akce, musejí se tedy vrátit co nejdřív. Lepší čtyři sta Footů nežli žádný.

Jeho soukmenovci se stlačili na sebe, co nejvíc mohli, a vytvořili sevřený útvar. Velitel výsadku vydal rozkaz k pochodu; cesiu si všípil do paměti už předtím- Jakmile opustí centrální sektor, odbočí do postranní chodby a dorazí do menšího sektoru, v němž se nacházela pouze sociální zařízení. Odtamtud by se pak měli hladce dostat k východu.

Footové se pokusili prorazit obklíčení. ^ A ^

Podánilo se jim téměř bez úhony -- až na drobná zranění - opustit prostor hlavního energetického agregátu, ačkoli je stroje napadaly ze všech stran.

Vorusseovi krvácelo srdce, když viděl, jak se při tom ničí drahocenný materiál. Teď ale bylo důležitější vyvážnout odsud se zdravou kůží - a nenechat se zajmout.

Když utečou Sigancům, mohou si pak promyslet vhodnou strategii, vymyslet, jak zlikvidovat překvapivou, smělou akci tyhle obtížné lidičky a vytáhnout z datových pamětí nejdůležitější informace.

Footové se valili jako černá masa hlavní chodbou do vedlejšího sektoru. Stále méně strojů se jim stavělo do cesty, a tak postupovali Čím dál rychleji.

„Převezli jsme Je!“ zajásal jeden z Footů. Vorussea mu málem dal za pravdu, vzápětí se však spolehl na svou nedůvěřivost.

Bylo zvláštní, jak se stroje stahovaly čím dál zjevněji do pozadí. Jistě, v tomto sektoru nebyla žádná zařízení, žádná výroba. Přesto něco nehrálo, když Jim roboti tak usnadnili ústup...

Mezitím došli k místu, kde se rozbíhala spousta chodeb do všech možných směrů. „Stát!“ zařval velitel výsadku. „Obraťte se, musíme okamžitě zpátky! Je to léčka!“

Chtějí, abychom uprchli právě sem, kde není žádná technika!“

Otočil se a zoufale bojoval s proudem Footů ženoucích se za ním, kteří nestačili zareagovat a hrnuli se tvrdošíjně vpřed, Vznikl naprostý zmatek a dav se převaloval sem tam.

Vorussea užasl, když zjistil, že k nim z ostatních chodeb přibíhají další Poetové, kteří ještě zhoršili beztak nebezpečnou tlačenicí.

„Vorusseo!“ vykřikl nějaký Foot a zástupce vrchního velitele poznal Salassora. „Neměli jsme na vybranou, prostě nás sem zahrnali!“

„Jak to, zahrnali..?“ volal velitel výsadku nechápavě. Domníval se, že by bylo mnohem jednodušší uzavřít je ve vnějších sektorech.

„Chtěl jsem tě varovat, neměli jsme ale absolutně žádnou šanci,“ pokračoval Salassor. „A pak jsem také doufal, že snad nebudeš tak hloupý jako my a najdeš nejsnadnější cestu...“

„Také jsem doufal, ale teď vidím že marně,“ prohlásil Vorussea sarkasticky. „Teď aspoň víme, že je to další léčka, a pokusíme se o zvrát.“

„Ne, Vorusseo, ty to prostě nechápeš!“ zvolal Salassor, který se mezitím prodral k veliteli akce společně s Nossereou a Tabassirem.

Tabassir vypadal opravdu zuboženě a z obleku mu zbyly jen cáry. Nosserea byl vystrašený, ale ne hysterický-

„Co nechápu?“ křikl Vorussea na Salassora.

V téže chvíli zahalilo celý sektor silné namodralé zářící pote. „Tohle,“ odpověděl Salassor. Za posledními přibíhajícími Footy se ve všech chodbách objevila záplava ozbrojených miniaturních siganských robotů. Někteří s sebou přiváděli zajaté Footy a po-strkávali je k ostatním.

Siganci zajali skoro všech osm set Footů. Ti byli ze všech stran obstoupeni roboty a zahaleni v paratronovém poli.

U.

Siga, 7. prosinec 1289 NGL

„Na zteč!“ zařval Vorussea.

Nemínil se vzdát bez boje. Jako tupci vběhli do pastí, ale tak usnadnit to Sigancům nechtěl.

Roboti byli malí a původně určeni k něčemu jinému než k boji. Siganci určitě neměli dost Času, aby je přeprogramovali úplně, a v tom spatřoval velitel footského výsadku určitou šanci.

Roboti skutečně reagovali o poznání pomaleji a jen váhavě používali zbraně. Praviděpodobně dostali za úkol zajmout Footy Živé. To vetřelcům poskytovalo Jistou výhodu. Co nejagresivněji se vrhli do všech postranních chodeb najednou. Roboti tam neměli příliš mnoho operačního prostoru a nemohli postupovat jednotně proti rozrušeným Footům.

Ti nasadili všechny zbraně bez ohledu na ztráty a likvidovali jednoho robota za druhým.

Přesila strojů však byla příliš velká. I když mnozí roboti padli, objevovali se stále další. Postupně odzbrojovali protivníky, kteří se k nim dostali příliš blízko, a poté Je zaháněli zpátky.

Vorussea už dávno ztratil přehled o situaci a o to větší se ho zmocnil hněv.

„Můžu se na tebe spolehnout? Jdeme na to?“ zeptal se Salassora, který bojoval po jeho boku.

„Samozřejmě,“ odpověděl Foot.

Tabassir a Nosserea odpověděti rovněž kladně, když jim Vorussea položil stejnou otázku.

„Musíme někde vytvořit průlom,“ vykřikl velitel výsadku. „Soustředíme se. Jen na Jednu chodbu!“ Ukázal, kterou má na mysli. „Tam je větší hala, v níž se může-

mé opevnit! Pole sice nedokážeme prorazit, když už ale budeme uvnitř, máme možnost lépe se bránit. Nesmíme dopustit, aby nás všechny odzbrojili!”

Vyřítl se jako první, následován Salašsorem, Tabassirem a Nossereou. Strhli s sebou většinu Footů popíchnutých agresivitou svého vůdce. Zahájili palbu a skutečně se jim povedlo prorazit řady robotu postupujících vpřed.

Jenže ti měli stále drtivou převahu, střídali ostošest a bránili se ze všech si! zuřivé zteči nepřítel.

Vorussea padl jako první, Salassor a jeho dva druzi hned po něm. Vlna útočníků se-zarazila a nastalo strašidelné ticho. Poetové, kteří stáli v první řadě, hleděli užasle na mrtvolu svého velitele a jeho tři pobočníků. Davem se sířila hrůza. Přišli o vůdce a další tři spolubojovníky.

Už to samo o sobě mohlo způsobit obrovské problémy při dašce.

Footové se museli vzdát, nemohli riskovat další ztráty, jinak by byli ztraceni všichni. Bez vůdce beztak neměli nejmenší šanci; nikdo nevěděl, jak je třeba se rozhodnout- Nejprve se musel najít někdo^ kdo byl ochoten vzít na sebe odpovědnost.

Instinktivní technici prakticky nikdy nehynuli násilnou smrtí a věděli, že lidé mají odpor vůči zabíjení. Zatím všechno probíhalo dobře...

Roboti neotáleli. Využili příznivého okamžiku a definitivně odzbrojili zbývající drobné bytosti, které tu stály jako ochrnuté a nechaly sebou manipulovat jako loutky.

Roboti nahnali zajatce do dostatečně velké haly, aby se nemuseli tísnit, a pak ,se stáhli zpátky za ochranné pole, které neprodyšně obklopilo bezmocné vetřelce. Poctově prohráli na celé čáře.

^ A ^

Zajatci nemuseli dlouho čekat, než se ohlásili vítězové. Zatímco se pomalu probírali ze šoku, ozval se v interkomu něčí hlas.

„Srdečně vás vítáme," řekl kdosi ironicky. „Jen doufám, že si dostatečně užijete naší pohostinnosti. Jmenuji se Domino Ross a jsem Siganec. Dovedete si jistě představit, jak nás překvapilo, když jsme zjistili, že jste přistáli — nepozváni. A co teprve, když jsme poznali, že si chcete prohlédnout závod bez doprovodu! Něco takového jsme přirozeně nemohli připustit. Proto od teď neuděláte ani krok bez našeho svolení."

Siganec se zachechtal a pokračoval: „Nemusíte mít obavy, nikdo vám neublíží. Smrt vašich čtyř soukmenovců jsme si nepřáli a já osobně velmi lituji té nešťastné události. Od této chvíle už nebudou žádní další mrtví, to vám slibuji. Zakrátko vás přemístíme na jiné, pohodlnější místo. Tam se postaráme také o vaše tělesné blaho. Doufáme, že nebudete muset využívat naší pohostinnosti příliš dlouho. Hned se spojm s takou Fellokkem a projednám podmínky, za jakých vás můžeme propustit. Jakmile s nimi bude souhlasit, budete se smět vrátit. Do té doby vás prosím o trochu strpení. Děkuji za pozornost."

^ A ^

„Dokázali jsme to!" zajásala Rosa Borghanová.

Přidalo se k ní několik dalších Siganců. Také Domino Ross se spokojeně uculoval. Past sklapla, přestože neměli mnoho času na její přípravu. Značná část zařízení utrpěla závažné škody, ale stálo to za to. V siganském zajetí se ocitli všichni Footové.

Nyní byla výhoda na straně Siganců. Jak se asi bude tvářit také Fellokk?

„Teď Jen ještě budeme muset dojednat

s tím prasečím rypákem podmínky," prohlásil Arno Wosken. „Konečně se karta otočila a dali jsme těm slizkým, Jedovatým hadům co proto!"

„Jen je mi líto Arkina Domarona a jeho lidí," tlumila všeobecné nadšení Rosa Borghanová.

„Já vím," zabručel Domino Ross. „To je ale Khanova vina. Kdyby nás byl poslechl, určité by se to nestalo." „Mění to něco na tom, že to odnesli?" „Ne. Život jim to nevrátí. Museli jsme s tím ale počítat. Arkin také určitě věděl, co ho čeká."

„Tak jako tak si nejsem jistý, jestli by si zachránili kůži i za jiných okolností," namítl Arno Wosken. „Uvažte jenom, co všechno můžou Džerrové vrhnout do bitvy. Bojují bez ohledu na ztráty. Myslím, že takhle máme mnohem lepší výchozí postavení. A až se Khan dozví, co se tu stalo, obratem nám pošle posilu. Nemá cenu se obviňovat."

„Ano, máš pravdu," povzddechla si Rosa. „Jsem prostě nepoučitelná. I když mi jde také o to, abych nechyběla při žádné akci."

„Odvádíš skvělou práci, je to pro tebe to pravé."

Rosa překvapeně pohlédla na Domina. Zrovna od něj žádnou poklonu nečekala. On už si jí ale nevšímal. Měl nejvyšší čas spojit se s Fellokkem.

Oproti svému dřívějšímu zvyku ignorovat žádosti lidí o rozhovor, projevil také okamžitě ochotu si promluvit.

Domino Ross se vyděsil, když ho spatřil, a na okamžik ho to vyvedlo z míry. Fellokk vypadal velmi nemocně, jako kdyby trpěl vražednou horečkou. Pohyby měl trhané a nekontrolované, oči naběhlé a zanícené, zelenou kůži zbrocenou potem. Jeho tělo jako by bylo nafouklé a rosolovité a pravidelně se třásl v záchvatech zimnice.

Vůči každému jinému by Domino Ross

pocítil soucit. Věděl, jak se našinec cítí v tomhle stavu - ještě ubožejí, než kdyby utrpěl zranění při paprskometné střelbě. On sám proležel delší dobu v traumatické horečce po souboji se vztekrou krysou v hanzovní kanceláři na Fornaxu před dvaatřiceti lety. Proti šoku a následné horečce nebylo prakticky pomoci. Proto si také nenechal nikdy odstranit výraznou jizvu. Jako by si chtěl stále připomínat těžké časy a vlastní pomíjivost. A také si chtěl vychutnávat každou vteřinu života. Na Jeho energické, dobrodružné povaze to nic nezměnilo, právě naopak. Věděl, zeje profesionál a nemůže žít bez nebezpečí. A protože současně miloval Život, patřilo Jedno k druhému.

Když se vzpamatoval z počátečního šoku, pohled na Fellokka se mu líbil čím dál víc. Nejen proto, že ze srdce přál toto utrpení ukrutnému džerrskému vůdci, ale také proto, že mu to poskytovalo příznivější půdu pro vyjednávání.

-> ^ ^

Fellokk věděl hned, že něco nehraje, když obdržel rádiem výzvu. Vůbec však neočekával, že spatří Sigance. „Co chceš, zakrslíku?“ zahřímal. Cítil se bídne, už mu nebyl schopen pomoci ani Seassor. Jestli se Poetové nevrátí co nejdřív, už nedokáže provést dašku. Horečka nepolevovala a pnutí v těle v něm vyvolávalo pocit, že se každou chvíli rozprskne. Všechny pokusy srazit teplotu uměle mu připravily jen další muka - tělo se mu zimomřivě třásl a už ani pořádně nevěděl, jestli se potí, nebo mrzne.

A nyní ho ještě vyruší jeden z těch prcků, kteří byli v jeho očích ještě otravnější než masařky.

Siganec se představil jako Domino Ross. Taká znal to jméno, nedovedl si je ale přirozeně přiřadit k tomuto obličejí, Zele-

ní pidimužičci mu připadali všichni stejní.

„Zmocnil jsem se tvých Footů,” odpověděl vzápětí Siganec na Fellokkovu předchozí otázku.

Taká poprvé v životě nebyl schopen vypravit ze sebe jedinou hlásku.

Nemožné se stalo skutkem. Siganci vycítili lačnost Footů a předběhli je. Nastražili jim past a oni do ní všichni spadli.

Nedalo se ani domyslet, co to asi znamenalo pro dašku!

Fellokk aktivoval signál, kterým k sobě povolával Seassora, zatímco teplota v jeho komnatě prudce poklesla.

„Okamžitě je pusť!” vyzval příkře Sigance.

Domino Ross se zjevně bavil. Fellokk dostatečně nastudoval lidskou mimiku a věděl, že tenhle Človíček se šklebí. Dokonce se mu posmívá, jemu, velkému, úspěšnému takoví!

Vtom dorazil Seassor a jedním pohledem zjistil situaci. Obličej Sigance na obrazovce mu jasně řekl, co se stalo v továrně. Současně si musel klást za vinu, že donutil Fellokka, aby poslal dolů všechny Footy.

Taká požadoval pojistku pro případ, že by něco nevyšlo. A měl pravdu.

„Nemyslím si, že jsi ten, který by tu mohl rozkazovat,” odpověděl Domino Ross potutelně na takův výkřik. „Situace se změnila. Jak se cítí někdo, kdo čelí vydírání?”

„Vyprošuji si tenhle tón!” zavřeštěl Fellokk.

„Aby bylo mezi námi jasno,” uchechtl se Ross. „Ty tu nemáš co poroučet. A pokud nezmírníš tón, odpojím se a teprve tak za dva tři dny dostanu opět chuť vyslechnout si tvoje nářky.”

Seassor poškrábal Fellokka po paži a zapištěl tiše tak, aby ho Siganec neslyšel:

„Fellokku, krot' se. Má nás v hrsti. Musíš vyjednávat.”

Ross mezitím natáhl ruku, jako kdyby chtěl zrušit spojení.

„Nech mě domluvit, prosím," zachrčel také zkrotle. Všiml si, jak ho Siganeček pozoruje. Nejspíš ho udivoval Fellokkův bídný stav. A jistě mu neušla ani panika klíčící v jeho hlase.

Tenhle skrček nebyl hloupý, to se muselo uznat. Nepozorovaně se uhníždil v jeho hradu a málem by byl s sebou vzal na Terru prominentního rukojmího, kdyby Footové včas nezakročili.

Jenže teď se karta obrátila a siganský mrňousek si to zjevně vychutnával. Třebaže to nijak nepřeháněl, neboť si dobře uvědomoval, že Džerrové jsou i nadále velmi nebezpeční.

Muselo mu pomalu, ale jistě svítat, když si všiml, jak silně rozčilila Fellokka jeho zpráva o zajetí Footů. Určitě mu bylo jasné, jak důležití jsou pro Džerry jejich malí životní partneři, že jsou víc než jen techničtí géniové starající se o pohodlí a bojovou sílu rohatců, kteří je na oplátku chrání.

Bylo zjevně ještě něco, co spojovalo tak rozdílné druhy bytostí. Něco, co způsobovalo, že Džerrové byli vydíratelní, že velký také byl najednou takhle maličký.

Fellokk to ve stavu, v jakém byl, prostě

nedokázal zakrýt, nemohl se tvářit, jako:

by pro něj Footové nic neznamenal. Kromě toho tu bylo příliš velké riziko, že by ho Domino Ross nechal smažit se ve vlastní šťávě tak dlouho, dokud by nepřilezl po čtyřech, kdyby také předstíral lhostejnost.

Čas koneckonců pracoval proti Džerrům. Domino Ross nejspíš už odeslal nouzový signál a zanedlouho dorazí terranské loďstvo.

•

Fellokk se zahleděl tupě dolů na Seassora, který ho sledoval zvlhlýma očima, v nichž mel prosebný výraz. Džem) už sotva viděl, neboť měl těžké oční včky tak nateklé, že mu zatlačily oči až na dno důlků. Tělem se mu převalovaly vlny horkosti a cítil, že se zakrátko ocitne ve stavu agónie. • „• ::^••' '^"i '•:••:•

V Hradu to stejně jako předtím páchlo zradou, která se snadno vkrádala na mysl stále rozčilenějším Džerrům. A teď Fellokkovi ještě sebrali Footy. Stěží už to mohlo být horší.

Taká si mimoděk sáhl na čelní roh a opařme si ho pohladil, jako by mu jen chtěl domluvit. Potom upřel své oči opět na Domina Rosse, který s nadřazeností vítěze milostivě dával najevo svou trpělivost.

„Poslouchám," řekl Fellokk pomalu.